

อภินันทนาการ

เอกสารประกอบคำสอน

รายวิชา

ประวัติศาสตร์ศิลป์

เรื่อง ศิลปะตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19 : Impressionism

โดย
ฉัตรวดี บุญยศศักดิ์เสริ

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนครพนม
วันลงทะเบียน... 15 ส.ค. 2554...
เลขทะเบียน... 1559๗9๙๙
เลขเรียกหนังสือ.....

ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากเงินงบประมาณรายได้

งานวิจัยพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี หมวดเงินอุดหนุน

ภาควิชาศิลปะและการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

ประจำปี พ.ศ. 2550

คำนำ

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เพื่อพัฒนาแผนการสอนและเอกสารประกอบคำสอนรายวิชา 701111 ประวัติศาสตร์ศิลป์ ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากเงินงบประมาณรายได้ของภาควิชาศิลปะและการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปี 2551 มีรูปแบบงานวิจัยที่จัดอยู่ในประเภทงานวิจัยในชั้นเรียน โดยใช้แบบแผนการวิจัยในเชิงพัฒนาเพื่อสร้างแผนการสอนและเอกสารประกอบคำสอน

เอกสารประกอบคำสอนชุดนี้เป็นการรวบรวมเนื้อหาในส่วนของประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 19 : Impressionism ซึ่งเป็นบางส่วนของเนื้อหาในรายวิชา ประวัติศาสตร์ศิลป์ ที่ซึ่งความเคลื่อนไหวทางศิลปกรรมตะวันตกในช่วงเวลาดังกล่าวอันประกอบด้วย รูปแบบศิลปะตามแนวคิด Impression ถือเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุด ที่นิสิตนักศึกษาศิลปะต้องทำความเข้าใจเพื่อที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาศิลปกรรมสมัยใหม่ในยุคต่อไป

ธีรวุฒิ บุญยศักดิ์เสรี

ผู้วิจัย

สารบัญ

คำนำ.....	II
สารบัญ.....	III
ประมวลรายวิชา.....	IV
บทที่ 1 แผนการสอน ศิลปะ Impressionism.....	1
ความเป็นมาของศิลปกรรม Impressionism.....	4
การก่อเกิดขึ้นของกลุ่ม Impressionism.....	5
มูลเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดศิลปะคตินิยม Impressionism.....	6
Le "Salon des Refusés"(ชาลอง เดส์ เรอฟูเซส์).....	8
ปฏิกิริยาตอบรับของสังคม.....	10
ประวัติโดยทั่วไป.....	12
จิตรกรที่สำคัญของลัทธิ Impressionism.....	14
บทที่ 2 บทบาทและหลักสุนทรียศาสตร์ของ ศิลปะ Impressionism.....	15
บทบาทของ ศิลปะ Impressionism.....	15
หลักสุนทรียศาสตร์ของ ศิลปะ Impressionism.....	17
ลักษณะทั่วไปของจิตรกรกลุ่ม Impressionism.....	21
บทที่ 3 ประวัติจิตรกรคนสำคัญของลัทธิ Impressionism.....	23
Edouard Manet.....	24
Claude Monet.....	32
Pierre-Auguste Renoir.....	40
Edgar Degas.....	51
Camile Pissarro.....	54
Bibliography.....	59

แบบประมวลรายวิชา (Course Syllabus)

ปี 2551

ภาคการศึกษา ต้น

การศึกษา

รหัส 7 0 2 1 1 1

หน่วยกิต 3 [2 - 2]

รายวิชา ประวัติศาสตร์ศิลป์

History Of Arts

รหัสวิชา 702111

หน่วยกิต 3(2-2)

ภาคเรียนปีการศึกษา ภาคต้น

สถานภาพรายวิชา หมวดวิชาบังคับ

วันและเวลาสอน 10.00-12.00

13.00-15.00

สถานที่เรียน Slope 7

เงื่อนไขรายวิชา ไม่มี

ผู้จัดการรายวิชา อาจารย์ธีรฤทธิ บุญศักดิ์เสรี

ผู้สอน อาจารย์ธีรฤทธิ บุญศักดิ์เสรี

คำอธิบายรายวิชา ศึกษาแนวความคิดหลักในศิลปะตะวันตกและตะวันออก โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างระหว่างงานการแสดงออกทางศิลปะกับพื้นฐานทางวัฒนธรรมของคนตะวันตกและตะวันออก วิเคราะห์ศิลปกรรมที่สำคัญ ทั้งที่เป็นแนวบริสุทธิ์และแนวประยุกต์ รวมทั้งส่วนที่สะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์ของบริบททางสังคมและลักษณะรวมของมนุษยชาติ ศึกษาบทบาทและอิทธิพลของศิลปะที่มีต่อศิลปะไทย ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของศิลปะสากล

วัตถุประสงค์รายวิชา 1. เพื่อให้นิสิตศึกษาประวัติศาสตร์และความเป็นมาของศิลปะแต่ละยุคสมัย

2. เพื่อให้นิสิตเข้าใจแนวคิด มุมมอง และหลักการสุนทรียศาสตร์

3. เพื่อให้นิสิตศึกษารูปแบบผลงานศิลปะและการแสดงออกในเชิงความงามของศิลปินผู้สร้างสรรค์

4. นิสิตสามารถเข้าใจรูปแบบผลงานศิลปะ วิเคราะห์การจัดวางองค์ประกอบและเปรียบเทียบรูปแบบผลงานตลอดจนการส่งอิทธิพลในการสร้างสรรค์

5. เพื่อให้นิสิตฝึกฝนทักษะการถ่ายทอดรูปแบบของศิลปะในแต่ละยุคได้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาคบรรยาย บรรยายทฤษฎี ประวัติศาสตร์ศิลป์ในแต่ละยุคพร้อมตัวอย่างผลงานประกอบ

ภาคปฏิบัติ ปฏิบัติงาน วิเคราะห์รูปแบบ วิธีการสร้างสรรค์ การจัดวางองค์ประกอบของงานศิลปะ เพื่อก่อให้เกิด

ความรู้ความเข้าใจ ถึงกรรมวิธีการสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การคัดลอกรูปแบบผลงานทางศิลปะตามความถนัด เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานที่มีรูปแบบเป็นของตัวเอง ตลอดจนการทำรายงาน เพื่อนำเสนอในชั่วโมง โดยการสัมมนา อันจะก่อให้เกิด แนวคิดที่กว้างขวางขึ้น

การประเมินผล

การประเมินผลจะคิดจาก

- ความสนใจ และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน 10 %
- กิจกรรมที่มอบหมายในระหว่างเรียน และการฝึกปฏิบัติ 40 %
- สอบกลางภาค 20 %
- การสอบ 30 %

โดยระดับผลการเรียนที่จะได้จะเป็นไปตามระดับคะแนนดังนี้

ผลการเรียนที่ได้	ระดับคะแนน
A	85-100
B+	80-84
B	75-79
C+	70-74
C	65-69
D+	60-64
D	55-59
F	0-54

การประเมินผลการมีส่วนร่วมในการศึกษา

นิสิตจะต้องมีการร่วมในการศึกษาไม่ต่ำกว่า 80 % ของเนื้อหาการเรียนทั้งหมด มิฉะนั้นจะไม่ได้รับการพิจารณาประเมินผลการศึกษา

กรณีการขาดเรียน 1 ครั้งจะปรับลดคะแนนจิตพิสัย 1 คะแนน

กรณีเข้าเรียนช้าเกิน 15 นาที จะปรับลดคะแนนจิตพิสัย ครั้งละ 0.5 คะแนนและกรณีที่ขาดเรียนภาคปฏิบัติจะปรับลดครั้งละ 2 คะแนน

หมายเหตุ

กรณีที่นิสิตมีเหตุจำเป็นต้องขาดเรียน โดยเหตุผลที่สามารถทราบก่อนได้ ให้นิสิตแจ้ง ให้อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาหรืออาจารย์ผู้สอนภาคบรรยายในสัปดาห์นั้น ๆ ทราบก่อนการเรียน และทำเอกสารชี้แจงภายในสัปดาห์ที่นิสิตขาดเรียน

กรณีทีมนิสิตมีเหตุจำเป็นต้องขาดเรียน โดยเหตุผลที่ไม่สามารถทราบก่อนได้ ให้นิสิตทำเอกสารชี้แจงให้ อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาภายในสัปดาห์ที่นิสิตขาดเรียน หรือเมื่อนิสิตกลับมาเรียนโดยเร็วที่สุด

**เอกสารชี้แจงจะต้องเป็นหนังสือรับรองของแพทย์ หนังสือรับรองของหน่วยงาน หนังสือรับรองจาก อาจารย์ที่ปรึกษา หรือ หนังสือรับรองของผู้ปกครอง

การประเมินผลการปฏิบัติงานนอกแบบ

การประเมินผลการปฏิบัติงานนอกแบบจะพิจารณาจากผลงานนอกแบบขั้นสมบูรณ์ และจากการวัดผลกลาง เทอม ปลายเทอม ตามสัดส่วนคะแนน ขึ้นอยู่กับเนื้อหารายวิชา

ตารางสัดส่วนคะแนนตามหัวข้อเนื้อหาวิชา

เนื้อหาวิชา	สัดส่วนคะแนน
- เทคนิคและกรรมวิธีการสร้างสรรค์	20
- การวิเคราะห์ผลงานศิลปะตามกระบวนการสร้างสรรค์	20
- สอบกลางภาค	25
- สอบปลายภาค	25
รวม	90

* กรณีส่งผลงานช้ากว่ากำหนดในสวนของการปฏิบัติงาน

- ส่งงานช้าเกิน 30 นาที ตามเวลาที่กำหนด ปรับลดลงร้อยละ 15 ของการประเมิน
- ส่งช้าภายหลังวันที่กำหนด ปรับลดลงร้อยละ 50 ของการประเมิน
- กรณีขาดส่งงานจะไม่รับพิจารณาประเมินผล

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กำจร สุนพงษ์ศรี. (2530). ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก(History of Western Art). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชนจำกัด
- Thames and Hudson , A history of Painting -Sculpture –Architecture, Hartt 1988
- E.H.Gombrich , The story of Art, Phaidon Press Limited printed in Hong Kong 1995
- Marilyn Stokstad, Art History , Harry N. Abrams Inc. printed in France 1999.
- Francoise Cachin, Art of the 19th Century, Harry N. Abram Inc. printed in France 1999.

เนื้อหารายวิชาภาคบรรยาย

Chapter I – The Strange Beginnings and Art for Eternity

- Prehistoric People and Primitive Art
- Mesopotamia
- Egyptian Art

Chapter II - The Realm of Beauty and The World Conquerors

- Greek Art
- Roman Art

Chapter III - The Church Triumphant and The Middle Ages

- Christian Art
- Byzantine
- Romanesque
- Gothic

Chapter IV - Tradition and Innovation

- Renaissance Art in Italy
- Renaissance Art in Northern Regions

Chapter V – Light and Colors :The New Learning Spreads and The Crisis of Art

- Mannerism Art
- Baroque Art
- Rococo Art

Chapter VI – The Age of Reason : The Break in Tradition and Permanent Revolution

- Neoclassicism Movement
- Romanticism Movement
- Realism Movement
- Impressionism Movement
- Neoimpressionism Movement

Chapter VII – In Search of New Standard : Experimental Art

- Post Impressionism Movement

- Art & Craft Movement
- Henri Matisse and the Fauvism
- Picasso and the Cubism
- Futurism and German Expressionism
- Dadaism Surrealism and Fantasy Art

Chapter VIII – A Story Without End : The Triumph of Modernist

- Suprematism and De Constructivism
- American Movement : Minimalism Pop Art and Abstract Expressionism
- Conceptual Art : Happening Art Land Art and Earth Art

ตารางการสอนรายวิชาภาคบรรยายและปฏิบัติ

สัปดาห์ที่	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	ผู้สอน	วิธีการสอน
1		แนะนำรายวิชา Primitive art and Ancient world - Prehistoric People and Primitive Art - Mesopotamia - Egyptian Art	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
2		Classical Art & Middle Ages - Greek Art - Roman Art - Byzantine - Romanesque - Gothic	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน Classical Art	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
3		Traditional Art - Italian Renaissance - Northern Renaissance	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Italian & Northern Renaissance	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
4		Baroque	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย

		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Baroque	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
5		Period of Revolution - Neoclassicism - Romanticism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Neoclassicism - Romanticism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
6		The Age of Reason : The Break in Tradition - Realism - Impressionism & Neoimpressionism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Realism - Impressionism & Neoimpressionism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
7		The Age of Reason : Permanent Revolution - Post Impressionism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Post Impressionism - Art & Craft Movement	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
8		สอบกลางภาค		
9		In search of new standard : Experimental Art - Matisse & Fauvism - Picasso & Cubism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Fauvism - Cubism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
10		In Search of New Standard : Experimental Art - Futurism & German Expressionism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Futurism & German Expressionism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
11		In Search of New Standard : Experimental Art - Dadaism Surrealism and Fantasy Art	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ

		- Dadaism Surrealism and Fantasy Art		
12		In Search of New Standard : Experimental Art - Bauhaus Institute - Piet Mondrain De stijl	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Bauhaus Institute - Piet Mondrain De stijl	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
13		A Story Without End : The Triumph of Modernist - Suprematism & De Constructivism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Suprematism & De Constructivism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
14		A Story Without End : American Movement - Minimalism - Pop Art - Abstract Expressionism	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
		ปฏิบัติงานวิเคราะห์เทคนิคการสร้างสรรค์ผลงาน - Minimalism - Pop Art - Abstract Expressionism	อ. ธีรวุฒิ	ปฏิบัติ
15		สรุปและทบทวนเนื้อหาของการศึกษาทั้งหมด	อ. ธีรวุฒิ	บรรยาย
16		สอบปลายภาคเรียน		

แผนการสอน (Lesson Plan)

ปี 2551

ภาคการศึกษา ดัน

การศึกษา

รหัส 7 0 2 1 1 1

หน่วยกิต 3 [2 - 2]

รายวิชา ประวัติศาสตร์ศิลป์

History Of Arts

ผู้สอน

อาจารย์ริ้วดี บุญศักดิ์เสรี

บทที่ (Lesson)

The Age of Reason : The Break in Tradition and Permanent Revolution

เรื่อง

ศิลปะรูปแบบ Impressionism

จำนวนคาบ/สัปดาห์ (Hours/Weeks)

จำนวน 2 ชั่วโมงบรรยาย 2 ชั่วโมงปฏิบัติ / สัปดาห์
สัปดาห์ที่ 6 (รวม 2 ชั่วโมงบรรยาย)

ขอบเขตเนื้อหา (Scope of Lesson)

- ความเป็นมาและการเกิดขึ้นของศิลปะ Impressionism
- รูปแบบหลักของศิลปะ Impressionism

เนื้อหา (Content of Lesson)

1. การเกิดของศิลปะแนวคิด Impressionism
2. แนวคิดและหลักการโดยรวมของศิลปะแนวคิด Impressionism
3. รูปแบบผลงานและประวัติจิตรกรคนสำคัญในลัทธิ Impressionism
- 4.

แนวความคิด / ความคิดรวบยอด (Concept Frame)

ศิลปะ Impressionism เป็นรูปแบบศิลปะที่มีความสำคัญที่สุดรูปแบบหนึ่งในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตกในฐานะที่เป็นความเคลื่อนไหวทางศิลปกรรมที่เป็นปัจจัยพื้นฐานอันสำคัญยิ่งต่อการเกิดขึ้นของรูปแบบศิลปกรรมสมัยใหม่ เริ่มก่อตัวขึ้นในประเทศฝรั่งเศส ในประมาณศตวรรษที่ 19 โดยมีแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมที่มุ่งเน้นไปที่การแสดงออกถึงความเป็นจริงของแสง สี ที่มีผลต่อการมองเห็นตามหลักวิทยาศาสตร์

ศึกษาความเคลื่อนไหวของศิลปกรรม Impressionism มีแนวคิดที่อ้างอิงไปที่ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์

เรื่องแสง สี ของ Cheveral โดยมีพัฒนาการขึ้นโดยลำดับเริ่มตั้งแต่ การเริ่มต้นจากอิทธิพลและแนวทางการสร้างงานจิตรกรรมของจิตรกรแห่งหมู่บ้าน Barbizon ที่นิยมการเขียนภาพกลางแจ้ง (en plein air-in the open air) มาผสมผสานกับทฤษฎีแสง สี ทางวิทยาศาสตร์ จนเกิดการรวมกลุ่มของจิตรกรและสร้างสรรค์ผลงานออกมาตามแนวคิดดังกล่าว และพัฒนาไปสู่รูปแบบต่างก่อนที่รูปแบบศิลปกรรมจะก้าวเข้าสู่รูปแบบศิลปกรรมสมัยใหม่

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่คาดหวัง (Behavioral Objective Expectations)

1. นิสิตมีความเข้าใจในแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรม Impressionism
2. นิสิตมีความเข้าใจในรูปแบบต่างๆของศิลปกรรม Impressionism
3. นิสิตมีประสบการณ์ในการทดลองสร้างสรรค์ผลงานตามแนวคิดแบบ Impressionism

กิจกรรมการเรียนการสอน (Teaching Activity)

1. บรรยายประกอบภาพ Slides
2. ยกตัวอย่างชิ้นงานที่สำคัญขึ้นมาอธิบายแนวความคิดโดยละเอียดและเปิดโอกาสให้นิสิตได้มีโอกาสตั้งคำถามเพื่อให้นิสิตมีส่วนร่วมระหว่างการบรรยาย
3. จัดให้นิสิตได้ทดลองสร้างสรรค์ผลงานตามแนวคิดแบบ Impressionism

สื่อการเรียนการสอน (Teaching Medias / Technology Utilized)

1. ภาพ Slides ผลงานศิลปกรรม Impressionism
2. เอกสารประกอบการบรรยายที่แสดงใน Power Point Program

เอกสารอ้างอิง (Bibliography References)

1. กำจร สุนพงษ์ศรี. (2530). ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก(History of Western Art). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชนจำกัด
2. Thames and Hudson , A history of Painting -Sculpture –Architecture, Hartt 1988
3. E.H.Gombrich , The story of Art, Phaidon Press Limited printed in Hong Kong 1995
4. Marilyn Stokstad, Art History , Harry N. Abrams Inc. printed in France 1999.
5. Francoise Cachin, Art of the 19th Century, Harry N. Abram Inc. printed in France 1999.

การวัดและประเมินผล

1. ผลการปฏิบัติงานที่มอบหมาย
2. การสอบกลางและปลายภาคเรียน

Impressionism

Impressionism

ผลงานจิตรกรรมรูปแบบ Impressionist เป็นการแสดงออก ถึงความมุ่งมั่นที่จะแสดง ความประทับใจ ในภาพทิวทัศน์ หรือวัตถุใด ๆ โดยการใช้สีชั้นปฐมภูมิที่ไม่มีการผสมกันด้วย วิธีการแต้มเป็นจุดเล็ก ๆ ลงไปบนผืนผ้าใบ เพื่อแสดงความเป็นจริงของการสะท้อนของแสงสีใน ธรรมชาติ

กลุ่มความเคลื่อนไหวของศิลปะแบบ Impressionism (Impressionnisme) มีพัฒนาการ หลัก ๆ อยู่ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวที่มีความสำคัญที่สุดในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนกระทั่งต้นศตวรรษที่ 20 โดยเริ่มต้นจากงานจิตรกรรมและพัฒนาสู่งานดนตรีในเวลาต่อมา อาจกล่าวได้ว่าผลงานจิตรกรรมรูปแบบ Impressionist นี้เป็นผลงานที่สร้างขึ้นระหว่างปี 1867 ถึง 1886 โดยศิลปินกลุ่มหนึ่งที่มีแนวคิดและเทคนิคในการสร้างผลงานร่วมกันในช่วงเวลานั้น ภาพ ลักษณะที่สะดุดตามากที่สุดของผลงานจิตรกรรมกลุ่มนี้คือความมุ่งมั่นที่จะบันทึกภาพความจริงของ วัตถุที่มองเห็นอย่างแม่นยำต่อของสภาวะของแสงและสีแต่ละช่วงเวลาที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว โดยกลุ่ม Impressionism นี้ประกอบไปด้วยจิตรกรหลัก คือ Claude Monet(โคลด โมเนต์) , Pierre Auguste Renoir(ปีแอร์ โอกุส เรอนัว), Camille Pissarro(กามีล ปิซาโร), Alfred Sisley(อัลเฟรด ซิสเลย์), Berthe Morisot(แบร์ธ มารีโซ), Armand Guillaumin(อามอง กีโยแมง) และ Frédéric Bazille(เฟเดริก บาซิช) ผู้ซึ่งทำงานด้วยกันส่งอิทธิพลให้แก่กันและกัน และแสดงผลงาน ด้วยกัน นอกจากนั้นก็ยังมี Edgar Degas(เอดการ์ เดอกาส) และ Paul Cézanne (ปอล เซซาน) ที่ซึ่ง สร้างงานจิตรกรรมในแนวทางเดียวกันนี้ ในช่วงเวลาต้น ๆ ของทศวรรษ 1870 โดยมี Édouard Manet(เอดูวาร์ด มานต์)จิตรกรผู้มีแนวคิดในการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่ม Impressionism ขึ้นในราวปี 1873 โดยผลงานในช่วงทศวรรษที่ 1860 ของเขาให้อิทธิพลต่อ Monet และจิตรกรคน อื่น ๆ อย่างมาก

คำว่า “Impressioniste” ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกบนหนังสือพิมพ์ Charivari(ชาร์วาริ) ใน วันที่ 25 เมษายน 1874 โดย Louis Leroy(หลุยส์ เลอรัว) หลังจากที่เขาได้เห็นผลงานของ Monet ที่ ชื่อว่า “Impressions” ที่ซึ่งคำ ๆ นี้มีความมุ่งหมายที่จะใช้เรียกการอุบัติขึ้นของกลุ่ม Impressionistes ที่ได้ร่วมแสดงผลงานของพวกเขา ในงานแสดงผลงานภาพถ่ายของเมือง Nadar (เนดาร์) ที่จัดขึ้นที่ Salon โดยกลุ่มศิลปินที่เรียกตัวเองว่า กลุ่มนิรนาม “Anonymous society of painters, sculptors and graveurs; in French “Société anonyme des peintres, sculpteurs et graveurs”(โซวิเอเต อโนนิม เด

แปงทร์ สตูลเตอร์ เอ กราเวอร์)) ที่ซึ่งการแสดงผลงานจิตรกรรมในครั้งนั้นประกอบด้วยผลงานของ Pissarro, Monet, Sisley, Degas, Renoir, Cezanne, Guillaumin และ Berthe Morisot

"Impression: soleil levant" Claude Monet

การก่อเกิดขึ้นของกลุ่ม Impressionism

กลุ่มผู้ก่อตั้งจิตรกรรมแบบ Impressionism มีความพยายามที่จะทำลายกฎระเบียบเดิม ๆ ที่เคยปฏิบัติกันมาในการสร้างผลงานจิตรกรรม รวมถึงทฤษฎีที่จิตรกรพยายามใช้สีที่บริสุทธิ์แต่งลงบนภาพแทนที่จะผสมสีในจานสี

ซึ่งเทคนิคแบบนี้ได้รับการยอมรับกันในกลุ่มจิตรกรเพียง 2-3 คนในกลุ่มนี้และเป็นระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น เพราะในความเป็นจริงแล้วจิตรกร Impressionism ได้แสดงออก และให้ความสำคัญในด้านจิตรวิญญานที่มันคงมากกว่าด้านเทคนิคมาก ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ศิลปินด้านอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากด้านจิตรกรรมก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นศิลปิน Impressionism เช่นกัน จิตรกรในกลุ่มนี้หลายคนหันหลังให้กับทฤษฎีสีตามเปลี่ยนแปลงของแสงและสีในธรรมชาติที่ถูกล้นพบโดย Chevreul (เชอเวรอล) ในปี 1823

การแสดงออกอย่างอิสระหรือ จิตรกรกลางแจ้ง ("en plein air Peintres") อาจจะเหมาะสมกว่าที่จะใช้เรียกกลุ่มศิลปินที่สืบสานแนวความคิดแบบประเพณีนิยมของ Delacroix ที่ให้แนวคิดไว้ว่าการเขียนเส้นและสีคือความบริบูรณ์ (the Drawing and colors were a whole) และ

จิตรกรรมทิวทัศน์ชาวอังกฤษ Constable, Bonington โดยเฉพาะอย่างยิ่ง William Turner ที่กล่าวไว้ว่ากฎข้อที่ 1 ของงานจิตรกรรมคือการเฝ้าสังเกตธรรมชาติ ที่ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้ได้ถูกนำไปใช้ในการสร้างงานจิตรกรรมทิวทัศน์ในกลุ่มจิตรกรแห่งหมู่บ้าน Barbizon(บาร์บิซง) และจิตรกรแห่งป่า Fontainebleau(ฟงแตนโบล)

Eugène Boudin(เออแฌ บูแดง), Stanislas Lépine (สตานิสลาส เลปีน) และ จิตรกรชาวดัช Jongking(จอง กิน) เป็นกลุ่มแรก ๆ ที่เริ่มจับเคลื่อนแนวคิด Impressionism ในปี 1858 Boudin ได้พบกับ Claude Monet ที่ Honfleur(องเฟลอร์) ซึ่งขณะนั้น Monet อายุได้เพียง 15 ปี เขาไปหา Monet ไปที่ชายหาดแล้วสอนเขาให้ใช้สีในการแสดงออกถึงตามสิ่งที่เขาสังเกตเห็นในการเปลี่ยนแปลงของแสงบนปากแม่น้ำ "Seine"(แซน) ในระหว่างนั้น Boudin ยังคงทำงานเป็นจิตรกรของ "Pardon de Sainte Anne-La-Palud"(ปาร์ดง เดอ แซงต์-อาน-ลา-ปาลูด์) แต่อยู่ระหว่างการถูกมอบหมายให้ประจำอยู่ทางชายฝั่ง Normandy(นอร์ม็องดี) เพื่อเขียนภาพชายหาดที่ Trouville(ทรูวิล) และ Le Havre(เลอ ฮาฟร) ที่ Côte de Grace(โกต เดอ กราซ) ในฟาร์ม Saint-Simeon(แซงต์ ซีมอง) เขาได้พบกับจิตรกรมากมายรวมถึง Courbet, Bazille, Manet, Sisley ที่ซึ่ง 3 คนหลังนั้นได้กลับมาร่วมงานกันอีกครั้งที่สตูดิโออิสระชื่อ Gleyre(เกลแยร์) ในปารีส และในปี 1863 พวกเขาก็ได้ Auguste Renoir จิตรกรเขียนภาพบนเครื่องเคลือบดินเผามาร่วมกลุ่มด้วย

ในขณะเดียวกันนั้นกลุ่มจิตรกรอีกกลุ่มหนึ่งที่ต้องการก้าวข้ามข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เคยมีมาก็เข้ามาที่สถาบัน "Ecole des Beaux-Arts" และสร้างงาน "quai des Orfèvres"(เก เดส์ ออร์เฟวร) ในสถาบันของ Swiss Academy โดยจิตรกรกลุ่มนี้ประกอบด้วยจิตรกรอาวุโสจาก Danish West Indies ชื่อ Camille Pissarro ร่วมกับจิตรกรอีก 2 คน คือ Paul Cezanne และ Armand Guillaumin

มูลเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดศิลปะคตินิยม Impressionism พอสรุปได้ดังนี้

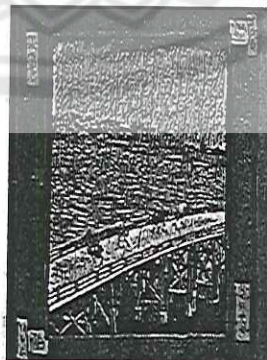
1. เป็นไปตามกฎวิวัฒนาการของธรรมชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามครรลองของชีวิต สภาพหนึ่งสู่สภาพหนึ่ง ไม่สามารถหยุดอยู่กับที่ และความคิดร่วมสมัยย่อมเป็นหน้าในสิ่งซ้ำซากจำเจ มีกฎเกณฑ์ยุ่งยาก ไม่มีอิสระภาพ ไม่มีการท้าทายสติปัญญา คตินิยมศิลปะแบบเก่า ๆ อาทิ เช่น Neo classicism, Romanticism และ Realism ซึ่งเกิดขึ้นและหมดความนิยมลงล้วนเป็นบทพิสูจน์อันดีสำหรับกฎวิวัฒนาการ อนึ่ง สภาพของสังคม เศรษฐกิจ และปรัชญาของชีวิตได้แปรเปลี่ยนไป คำว่าอิสระภาพ เสรีภาพ และภราดรภาพ เป็นหลักทั่วไปในการแสวงหาทางออกใหม่ ลัทธิปัจเจกชนได้รับการนับถือ ทางด้านเศรษฐกิจเป็นไปตามแนวเสรีนิยม ศิลปินต้องดำรงชีพอยู่ด้วยตนเองไม่มีข้อผูกพันหรือรับคำสั่งในการทำงานดังแต่ก่อน

Chevreuil Color

2. ความก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ รุดไปอย่างรวดเร็วมาก โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์ มีการค้นคว้าทฤษฎีแม่สีแสงอาทิตย์เพิ่มเติม และนักวิทยาศาสตร์ชื่อ เชอเวรอด (Chevreul) ได้เขียนตำราเกี่ยวกับทฤษฎีสี เป็นมูลเหตุจูงใจให้ศิลปินเห็นทางใหม่ในการแสดงออก ประกอบกับได้มีการประดิษฐ์กล้องถ่ายรูป ทำให้การเขียนภาพเหมือนจริงลดความนิยมลงไป เพราะสิ่งประดิษฐ์ใหม่นี้ให้ผลผลิตที่เหมือนจริงและรวดเร็วกว่า

3. การคมนาคมโดยทั่วไปได้รับการพัฒนาให้รวดเร็วขึ้น ความเคลื่อนไหวถ่ายเททางศิลปวัฒนธรรมของชาติต่างเป็นไปโดยสะดวก ทำให้ศิลปินมีทรรศนะกว้างขวาง มีความเข้าใจต่อโลกภายนอกมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1867 มีการแสดงนิทรรศการศิลปกรรมของญี่ปุ่นขึ้นในปารีสซึ่งก่อให้เกิดแรงคล้อยใจต่อศิลปินหนุ่มสาวหันกลับมาให้ความสนใจในยุคนั้นอย่างมาก เป็นต้น

4. มีการพัฒนาสืบทอดความคิดของศิลปินรุ่นก่อนหน้านี้ ได้แก่ พวก Realism ซึ่งนิยมสร้างงานจากความจริงที่สามารถมองเห็นได้ และพวกจิตรกรกลุ่มธรรมชาตินิยม โดยเฉพาะพวกกลุ่ม

Barbizon ซึ่งรวมกัน ไปอยู่ที่หมู่บ้านBarbizon ใกล้ป่าFontainebleau อยู่ห่างจากปารีสเท่าใดนัก กลุ่มนี้จะยึดถือเอาธรรมชาติ อันได้แก่ ขุนเขาลำเนาไพร เป็นสิ่งที่มีความงามอันบริสุทธิ์และมีคุณค่าสูงสุดพวกเขาจะออกไปวาดภาพ ณ สถานที่ที่ต้องการ ไม่มีวณังจินตนาการอยู่ในห้องตั้งแต่ก่อน นอกจากนี้ยังได้รับแรงคดใจจากจิตรกรอังกฤษสองคน คือ John Constable และWilliams Turner ซึ่งมีแนวการสร้างงานคล้ายกับกลุ่มBarbizon

A Thicket of Deer at the Stream of Plaisir-Fontaine 1866 Oil on canvas; 174 x 209 cm

Musee d'Orsay, Paris

Gustav Courbet

Le "Salon des Refusés"(ซาลอง เดส์ เรอฟูเซส์)

ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับความประทับใจอย่างสูงจากการเข้าชมผลงานของ Edouard Manet และเกิดปฏิกิริยาต่อต้านและตั้งคำถามอย่างรุนแรงเมื่อเขาพบว่าผลงานของเขาได้เคยถูกปฏิเสธจาก Salon ในปี 1863 ในกรณีนี้ทำให้เกิดความขุ่นเคืองทวีความเข้มข้นขึ้นมากในหมู่ประชาชนที่นิยมชมชอบเรื่องศิลปกรรมจนทำให้กษัตริย์ Napoleon ที่สามอนุญาตให้เปิดงานแสดงผลงานจิตรกรรม "Salon des Refusés" (การปฏิเสธจาก Salon) ที่ซึ่ง Manet, Pissarro, Jongkind, Cals(กัลส์), Chintreuil(แซ็งเทรอย), Fantin-Latour(ฟองแตง-ลาตูร์) และจิตรกรอีกหลายคนร่วมแสดงในครั้งนี ผลงานชื่อ "Le Déjeuner sur l'herbe"(เลอ เดฌเนนเนอร์ ซูร์ แลร์บ) ของ Manet กระตุ้นความสนใจในบรรดาจิตรกรหนุ่ม ๆ หลายคนซึ่งสังเกตเห็นสิ่งที่ตรงกันหลาย ๆ แง่มุมในทางที่พวกเขากำลัง

ค้นหาในผลงานชิ้นนี้ของ Monet หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มมีการนัดพบกันที่ “Café Guerbois”(กาแฟเกอร์บัวส์) เลขที่ 9 ถนน avenue de clichy(อาเวอนู เดอ กลิชี) และได้สร้าง l'ecole des Batignolles(เล็กลีออล เดส์ บาติญอลส์)ขึ้น

“Le Déjeuner sur l'herbe” Edouard Manet

ในปี 1866 Salon ได้คัดเลือกผลงานของพวกเขาบางคนเข้าร่วมแสดงอันประกอบด้วยผลงานของ Degas, Bazille, Morisot, Sisley, Monet ที่ซึ่ง Monet แสดงผลงานภาพเหมือน ชื่อ “Camille” และ Pissarro กับผลงานชื่อ “les Bords de la Mame en hiver”(เลส์ บอร์ดส์ เดอ ลา มาร์น อ็อง นิแวย์) ในขณะที่ Manet, Cezanne, Renoir นั้นถูกปฏิเสธ ที่ซึ่งจากกรณีนี้ Emile Zola(เอมิล โซลา) ได้เขียนบทความ l'Evenement(เลแวนม็องด์) ที่ซึ่งทำให้เขาเป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนหน้าใหม่ที่มีแนวคิดปฏิวัติโดยให้ความสำคัญกับแนวความคิดที่แสดงออกในผลงานศิลปะมากกว่าจะมอยู่ กับจิตรกรรมประเพณีนิยม ที่ซึ่งมีลักษณะพิเศษอยู่ที่เรื่องสีและความเหมือนของแสง แต่ทว่าในขณะนั้น Morisot'ยังคงเชื่อในแนวทางของ Manet ส่วน Degas นั้นยังแสดงออกถึงความชื่นชอบระหว่างรูปแบบผลงานของ Ingres ผสมกับจิตรกรรม Renaissance ของ Italy ส่วน Cézanne ก็มุ่งมั่นที่จะแสดงออกในแบบที่เขาเรียกว่า “Faire du Poussin sur nature”(แฟร์ ดู ปูแซ็ง ซูร์ นาตุร์) ในขณะที่

ที่ Monet กับผลงาน “au Havre”(โอ ฮาฟร) และ “les Femmes au Jardin”(เลส ฟามส์ โอ มาร์แต็ง) (1866, Louvre, salles du jeu de paume(ซาลส์ ดู เจอ เดอ โปม) ที่การแสดงออกในงานชิ้นนี้ของเขา ยังห่างไกลกับความกล้าในการประกาศแนวทางการแสดงออกของเขาในอนาคต

สงครามในปี 1870

สงครามในปี 1870 ทำให้กลุ่มจิตรกรเหล่านี้ต้องแยกจากกันไป Frederic Bazille เสียชีวิตที่ Beaune-la Rolande ส่วน Renoir ต้องร่อนในขณะที่ย้ายไปทำงานช่วยเหลือสังคม Cézanne หลบไปอยู่ในชนบท และ Pissarro, Monet และ Sisley ย้ายไปอยู่ที่ London ที่ซึ่งพวกเขาได้พบกับ Paul Durand Ruel(ปอล ดูรองด์ รูแอล) ซึ่งการมาอยู่ที่ London ของพวกเขาในครั้งนี้ถือเป็นก้าวสำคัญในการพัฒนากลุ่ม Impressionism โดย 2 เหตุผลหลักคือ พวกเขาซึ่งเป็นกลุ่มศิลปินหนุ่ม ได้พบกับนายหน้าขายผลงานคนแรกของพวกเขา และอีกเหตุผลหนึ่งคือพวกเขาได้มีโอกาสศึกษาผลงานจิตรกรรมของ Turner ที่ซึ่งผลการวิเคราะห์เรื่องแสงในงานจิตรกรรมของ Turner ส่งอิทธิพลให้กับพวกเขา

เมื่อกลับมาที่ปารีส จิตรกรเหล่านี้ส่วนใหญ่เดินทางไปทำงานที่ Argenteuil(อาร์ฌองเตย) มี Monet กับ Renoir ที่เมือง Chatou(ชาตู) มี Renoir ที่เมือง Marly(มาร์ลี) มี Sisley หรือที่ชายฝั่งแม่น้ำ Oise(ออส) มีทั้ง Pissarro, Guillaumin และ Cézanne ส่วน Edouard Manet นั้นเขียนภาพอยู่ที่แม่น้ำ Seine กับ Monet ที่ซึ่งภายใต้อิทธิพลของเขาทำให้เกิดแนวคิดในการสร้างงานที่เรียกว่า “en plein air (in the open air)”

ปฏิกิริยาตอบรับของสังคม

Durand-Ruel ไม่สามารถขายผลงานของพวกเขาผู้ซึ่งจะกลายมาเป็นกลุ่ม Impressionist ในอนาคตได้เลย และต้องหยุดซื้อผลงานของพวกเขาในปี 1873 ทำให้ในปีต่อมาพวกเขาต้องเปิดแสดงผลงานของผลพวกเขาเองที่ Nadar (เมืองเนดาร์) ในวันที่ 15 เมษายน ถึง 15 พฤษภาคม 1874 ที่ซึ่งเป็นผลงานที่ถูกปฏิเสธจาก Salon พวกเขาได้เชิญ Manet ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้รับการยอมรับ แต่ทว่ามีศิลปิน Engraver ประกอบด้วย Lépine, Boudin และ Bracquemond รวมถึงประติมากร Astruc(อัสตรุก) และจิตรกรอย่าง Cals, de Nittis(เดอ นิตตีส์), Henri Rouart(องรี รูอาร์) และจิตรกรอีกหลายคน ร่วมแสดงกับพวกเขาด้วย การแสดงผลงานศิลปกรรมของพวกเขาในครั้งนั้นทำให้พวกเขาเป็นที่สนใจของสังคมและมีการวิจารณ์อย่างยากที่จะเข้าใจ อย่างไรก็ตามความมั่นคงของกลุ่มก็มีอายุต่อมาไม่นานนัก ดังเช่นที่ Cézanne ไม่ได้เข้าร่วมในการแสดงผลงานในนิทรรศการครั้งที่ 2 ของพวกเขาในปี 1876 ที่ซึ่งประกอบด้วยผลงาน 24 ชิ้นของ Degas และ Morisot ผลงานของ

Monet, Renoir, Pissarro, Sisley และ Bazille จากการแสดงผลงานในครั้งนี้ทำให้พวกเขาได้พบกับกลุ่มผู้สนับสนุนหลายคนเช่น Duranty(ดุรองตี), Armand Silvestre(อาร์มอง ซิลเวสเทอร์), Philippe Burty(ฟิลลิป บูร์ตี), Emile Blemond(เอมิล เบลมงด์), Georges Rivière (ริวีเยร์) และต่อมาก็ Theodore Duret(เตโอดอร์ ดูเรต์) ในการแสดงผลงานศิลปกรรมครั้งต่อมาในปี 1879 นั้นไม่มีทั้งผลงานของ Cezanne, Renoir, Sisley และ Morisot ร่วมแสดงด้วย ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นพิสูจน์ให้เห็นได้ว่ากลุ่มนี้ได้แยกจากกันเสียแล้ว โดย Renoir ต้องการที่จะส่งผลงานเข้าแสดงกับ Salon มากกว่าโดยเขาส่งผลงานชื่อ “Mme Charpentier et ses enfants”(มาดาม ชาร์ปองทีเยร์ เอ เซ ซอง ฟองต์) และภาพเหมือนของ “Jeanne Samary”(ฌาน ซามารี) ซึ่งมีเพียงผู้ชมไม่กี่คนที่ชื่นชอบผลงานของเขา ซึ่งส่วนมากแล้วเป็นบรรดาพวกเพื่อน ๆ ของเขานั้นเอง ทำให้ชีวิตของศิลปินส่วนใหญ่ไม่ยุ่งยากหรือไมก็คืองบกับความลำบากแสนเข็น ในขณะที่ Degas กับ Morisot พยายามที่จะรักษาความสามัคคีของกลุ่มเอาไว้ให้ได้ แต่ความพยายามของเขาก็ล้มเหลวเมื่อ Monet Sisley และ Renoir ก็หายหน้าไปในการแสดงผลงานครั้งที่ 5 ของกลุ่มในเดือนเมษายน 1880 อย่างไรก็ดีในการแสดงผลงานศิลปกรรมในครั้งนี้มีผลงานของ Paul Gauguin เข้าร่วมแสดงเป็นครั้งแรก ในปี 1881 จิตรกร Impressionism บางส่วนเช่น Pissarro, Degas, Guillaumin และ Morisot กลับไปอยู่ที่ Nadar และอีก 2 ปีต่อมาในการแสดงผลงานครั้งที่ 7 ของพวกเขาซึ่งมีผลงานของศิลปินอิสระหน้าใหม่มากมายหลายหลายแนวคิดเข้าร่วมแสดงด้วยจนได้ชื่อว่าเป็น “Salon des indépendants”(Salon เด แชนง เดปองดองส์)

มีเพียง Monet และ Sisley เท่านั้นที่ก้าวต่อไปในแนวทางนี้โดยลงลึกไปที่การวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของแสงและปรากฏการณ์ที่มองเห็น ในขณะที่ Degas, Renoir และ Cézanne ดำเนินการสร้างงานจิตรกรรมในทิศทางที่ตรงกันข้าม ส่วน Pissarro หันไปให้ความสนใจกับแนวทางใหม่ ๆ ของ Gauguin, Georges Seurat(เชอราต์) และ Paul Signac(ปอล ซีญัก) ถึงแม้ว่าผลงานของ Impressionism เริ่มเป็นที่ยอมรับในวงการบ้างแล้วแต่สถานะภาพของพวกเขาก็ยังคงไม่สู้ดีนัก ดังที่เห็นว่าผลงานของพวกเขายังคงถูกปฏิเสธจาก Salon และในปี 1894 ผลงาน 65 ชิ้น ที่ Caillebotte(กายบอต) บริจาคไปที่พิพิธภัณฑน์ Luxembourg(ลุกซองบูร์ก) ถูกปฏิเสธถึง 25 ชิ้น

และเมื่อ Camille Pissarro จิตรกรอาวุโสของกลุ่ม Impressionism ถึงแก่กรรมในปี 1903 ทุก ๆ คนก็ยอมรับไปในแนวทางเดียวกันว่าความเคลื่อนไหวของกลุ่มนี้เป็นการปฏิวัติทางศิลปกรรมที่สำคัญที่สุดในศตวรรษที่ 19 และสมาชิกในกลุ่มความเคลื่อนไหวนี้ได้รับการยอมรับและยกย่องให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับจิตรกรที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์ ที่ซึ่งแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานแบบ Impressionist นั้นส่งอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ที่เป็นการกำหนดแนวทางใหม่ในประเทศต่าง ๆ นอกเหนือจากประเทศฝรั่งเศส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศเยอรมันและ Belgium

ประวัติทั่วไป

เมื่อปี ค.ศ. 1874 จิตรกรหนุ่มกลุ่มหนึ่งจัดงานแสดงนิทรรศการศิลปกรรมของพวกเขาขึ้นที่ห้องแสดงภาพของเนดาร์ (Nadar) ที่ถนนคาปูชีส์ ปารีส นับเป็นการแสดงครั้งแรกซึ่งเป็นไปได้ไปอย่างเงียบ ๆ ไม่ครึกโครมนัก แต่ทว่ากลับมีเสียงสะท้อนแสดงการเยาะเย้ย ถากถาง และประณามอย่างรุนแรงจากพวกอนุรักษนิยมทั้งหลาย นักวิจารณ์ศิลปะคนสำคัญในยุคนั้นชื่อ เลอรว (Leroy) ได้เขียนบทความวิจารณ์ลงในหนังสือพิมพ์ซารีวารี่ กล่าวขานนามจิตรกรกลุ่มนี้ว่า “กลุ่ม Impressionism” คำนี้ไม่ใช่เป็นคำชม แต่เป็นคำถากถาง ต่อภาพที่ชื่อว่า แองแปรชชีของ ซอเรีย เลอวองต์ (Impression, Soleil Levant = Impression, Sunrise = ความประทับใจพระอาทิตย์ขึ้น) ซึ่ง Monet เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1872 ในสายตาของเลอรวนี่เห็นว่าเป็นภาพที่อัปลักษณ์ หยาบกระด้าง ทำลายความงามของศิลปกรรมเขาจึงตั้งชื่อกลุ่มนี้ขึ้นเพื่อประชดประชัน แต่แล้วแทนที่จิตรกรกลุ่มนี้จะโกรธแค้นหรือรังเกียจ พวกเขากลับยินดี และรับเอาคำว่า Impressionism มาเป็นชื่อของกลุ่มตัวเอง ตามข้อเท็จจริงแล้ว เริ่มต้นของจิตรกรกลุ่ม Impressionism มิได้มีความหมายถึงการยึดในปรัชญา หรือร่วมอุดมคติเดียวกันทั้งหมด หากแต่ศิลปินต่างเกิดมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของการแสดงออก การทดลองค้นคว้า และเห็นด้วยกับหลักทฤษฎีสี่ของเชอเวรอด (Chevreul) พวกเขาจะแยกย้ายกันไปทำงาน เมื่อได้งานพอเพียงจึงมีการรับกลุ่มร่วมกันแสดงงาน กลุ่มของจิตรกรสำคัญ ๆ ที่มีบทบาทร่วมสมัยในยุคนั้นแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

Les Glaneuses 1857
Jean-François Millet

กลุ่มที่ 1 เรียกว่ากลุ่ม แซงต์ ซีมอง มีผู้นำที่สำคัญ คือ บูดอง (Eugene Louis Boudin) ผู้วาดภาพตามแบบฉบับของเรียลลิสม์ แต่ชอบสนับสนุนพวกศิลปินหนุ่ม ๆ ผู้ก้าวหน้าทั้งหลาย นอกจากนั้นก็ยังมีจองกินด์ (Johann Barthold Jongking) คูร์เบตต์ (Gustave Courbet) มิลเลต์ (Millet) และคนอื่น ๆ กลุ่มนี้ส่วนมากเป็นจิตรกรรุ่นอาวุโสชอบไปชุมนุมพบปะกันที่อองเฟลอร์ ถึงแม้ไม่เป็น Impressionism ที่แท้จริง แต่พวกเขาก็สนับสนุนความคิดก้าวหน้า ต้องการเห็นการพัฒนาของวงการศิลปะ

Village Path 1875; Rudolphe Staechelin Foundation, Basel

Camille Pissarro

กลุ่มที่ 2 เป็นจิตรกรที่มาจากอากาเดมี ซูย์อัส อันประกอบด้วย พอล เซซาน (Paul Cezanne) ปิสซาร์โร (Camille Pissarro) เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 มีชื่อเรียกอีกว่า “กลุ่มของสี่” มีจุดนัดพบที่ห้องทำงานของ Gleyre (เกลแยร์) ประกอบด้วย Bazille, Sisley, Renoir และ Monet

สองกลุ่มหลังได้รับการนับถือว่าเป็นพวกสำคัญของลัทธิ Impressionism ที่แท้จริง และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้ง ที่สำคัญคือ ต่างยึดถือหลักทฤษฎีสีร่วมกัน แต่การแสดงออกในด้านความรู้สึกและจินตนาการนั้น ต่างคนต่างมีอิสระเต็มที่ ดังเช่น Monet ชอบวาดภาพเกี่ยวกับน้ำ เช่น แม่น้ำ ล้ำคลอง หรือทะเล ในขณะที่ Pissarro ชอบวาดภาพวิวทิวทัศน์ของป่าต้นไม้และภูเขา ส่วน Sisley นั้นชอบวาดทั้งภาพวิวทิวทัศน์และภาพเกี่ยวกับน้ำผสมปนเปกัน ไป เป็นต้น

จิตรกรที่สำคัญของลัทธิ Impressionism มี

มานด์ (Edouard Manet, ค.ศ. 1832-1883)

เดอกาส์ (Hilaire Germain Edgar Degas, ค.ศ. 1834-1917)

ปีสซาโร (Camille Pissarro, ค.ศ. 1831-1903)

ซีสเลย์ (Alfred Sisley, ค.ศ. 1839-1899)

บาซีล (Jean Frederic Bazille, ค. ศ. 1834-1871)

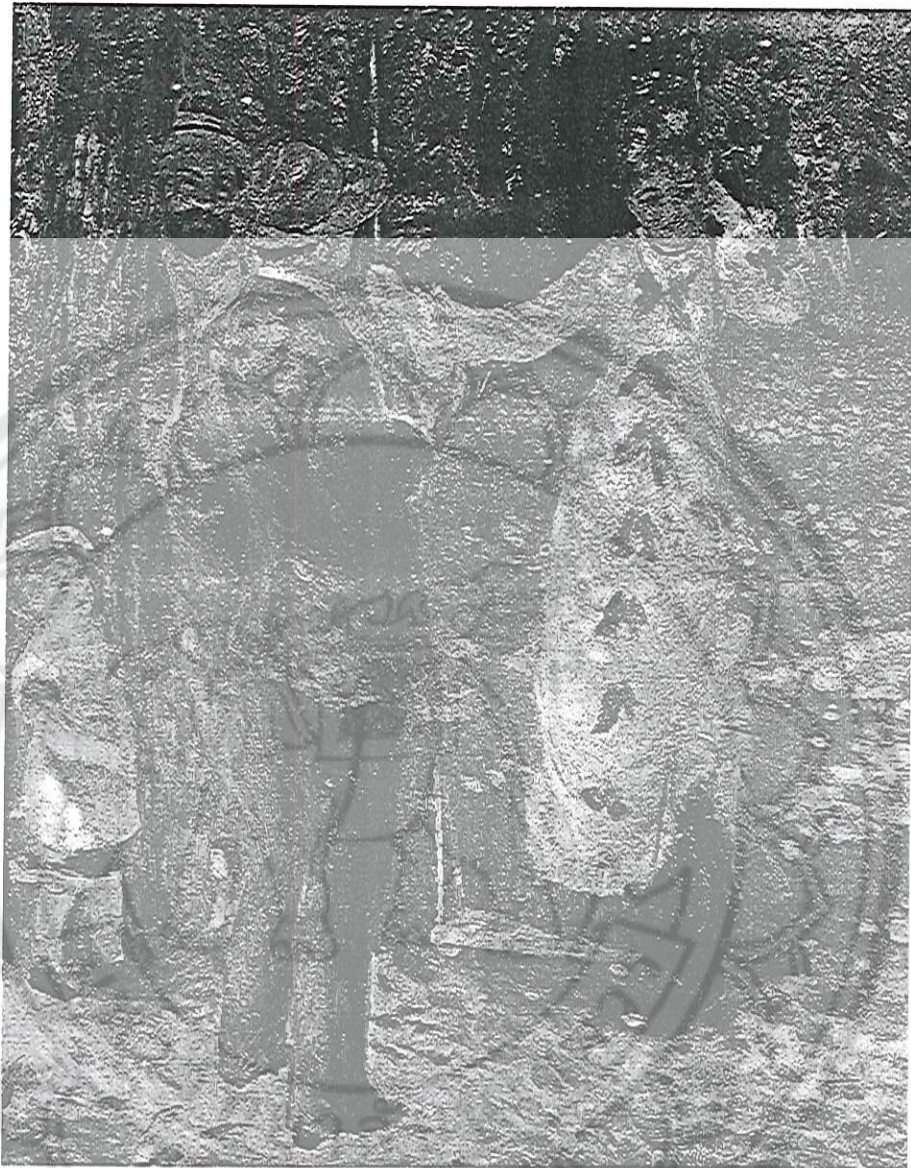
โมนด์ (Claude Monet, ค.ศ. 1840-1926)

เรอเนอร์ (Pierre Auguste Renoir, ค.ศ. 1841-1919)

มารีโซต์ (Marisot, ค.ศ. 1841-1895)

"Family reunion on the terrace at Meric" 1867, Jean Frederic Bazille

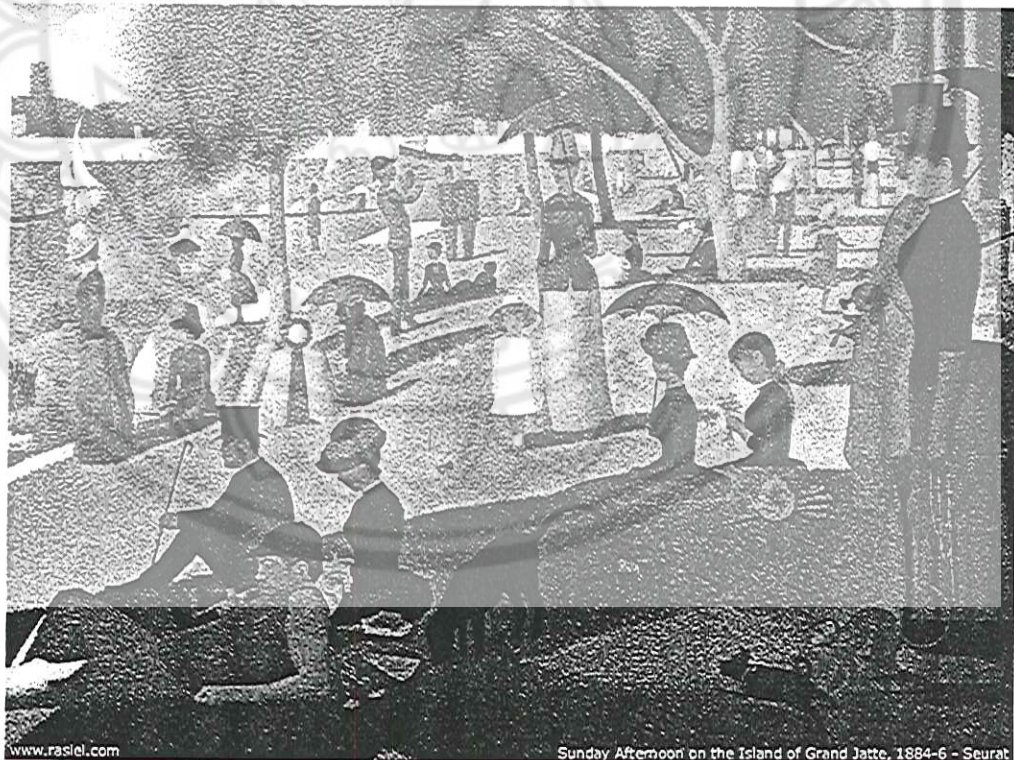
The Swing 1876; Oil on canvas, 92 x 73 cm

Pierre-Auguste Renoir ; Musee d'Orsay, Paris

บทบาทของกลุ่ม Impressionism

การแสดงผลงานของศิลปินในกลุ่ม Impressionism ได้เริ่มอย่างเป็นทางการครั้งแรกในปี ค.ศ. 1874 ก่อนหน้านั้นจิตรกรบางคนของกลุ่มได้ร่วมมือกันมาก่อนบ้างแล้ว เช่น ในราวปี ค.ศ. 1860 Monet, Sisley และ Renoir ร่วมกันศึกษาเรื่องสี-แสงตามแนวทางวิทยาศาสตร์ ภายหลังได้มีผู้เห็นพ้องและปฏิบัติตามแนวทฤษฎีนี้มากขึ้น จนสามารถรวบรวมจัดการแสดงเป็นกลุ่มได้ การแสดงเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1874 จนถึงปี ค.ศ. 1886 รวมเวลา 12 ปี แสดงร่วมกันทั้งหมด 8 ครั้ง หลังจากนั้นสลายตัวไป มีบางคนยังทำงานตามอุดมคติเดิม เช่น Manet หรือบางคนก็เปลี่ยนแปลงไปวาดภาพแบบอื่นดังเช่น ชีวิตในบั้นปลายของ Renoir ได้หันเหความสนใจไปในการวาดภาพตามอุดมคติแบบ

เท่า ส่วนPissarro Bazille และMarisot ก็เบนเข็มไปทำงานตามทฤษฎีใหม่ในเรื่องแสง-สีของSeurat แม้ว่าจะมีอายุกลุ่มไม่ยืนยาวนัก ถึงกระนั้นความคิดตามแนวทางนี้ก็ได้รับการนับถือปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก นับตั้งแต่เริ่มยุคRenaissance เป็นต้นมาจนถึงคตินิยมแบบ Impressionism ถือว่าเป็นรูปแบบสุดท้าย ซึ่งสืบช่วงในการทำงานคล้ายคลึงกันตลอดมานานกว่า 600 ปี เพราะว่าหลังจากนี้แล้ว แนวทางคิดและปฏิบัติได้ถึงจุดวิวัฒนาการก้าวหน้าผิดแผกแตกต่างไปจากของเดิม นับตั้งแต่หลักสุนทรียภาพ เทคนิค การแสดงออก ฯลฯ จนได้ชื่อว่าศิลปะสมัยใหม่ ความจริงแล้วลัทธิ Impressionism ต้องการค้นคว้าธรรมชาติมากกว่าเจตนาอื่น แต่พวกเขาชนชั้นกลางและชนชั้นสูงยุคนั้นไม่สนับสนุนเท่าที่ควร เพราะต่างไม่ใจเจตนาอันแท้จริงของลัทธิ ที่ต้องการแสดงออกในเรื่องความรักในธรรมชาติมากกว่าจะเป็นดังวิทยาศาสตร์แท้ ๆ ดังนั้น ในระยะแรกพวกหัวเก่าจึงพากันคัดค้านอย่างรุนแรง จะมีผู้รู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เห็นคุณค่าในจุดหมายสำคัญที่สุดของกลุ่มนี้ ที่ได้ค้นพบภูมิปัญญาอันสำคัญทางศิลปะ ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในยุคต่อมา โดยได้ปลดปล่อยศิลปะให้หลุดพ้นจากการแสดงออกเพียงรูปที่ปรากฏแก่ตาเห็น หรือมีวแสดงถึงสิ่งภายในใจของศิลปิน โดยไม่คำนึงถึงหลักความจริงของโลกภายนอกซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ตามหลักวิทยาศาสตร์

Sunday afternoon on the Island of Grand Jatte, 1884-6

Neo Impressionism Painter ; George Suerat

ความสำคัญของลัทธิ Impressionism แยกกว้าง ๆ ได้เป็น 2 ข้อ คือ

1. เป็นการแสดงออกทางสุนทรียภาพที่มีความมั่นคงมาก เนื่องจากมีการศึกษาธรรมชาติอย่างกว้างขวาง
2. เป็นปรากฏการณ์แห่งยุคที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบปฏิวัติแก่วงการศิลปะในยุคต่อมาเท่ากับเป็นบ่อเกิดของศิลปะสมัยใหม่ด้วย

Saint-Lazare Station 1877 ; Oil on canvas, 54.3 x 73.6 cm National Gallery, London

Claude Monet

หลักสุนทรียภาพของลัทธิ Impressionism

นับเป็นระยะเวลาหลายศตวรรษที่ศิลปินของแต่ละยุคแต่ละสมัยในวงการจิตรกรรม ได้พยายามทำงานตามสิ่งที่เห็นหรือสิ่งที่เขาคิดฝัน แต่ก็ยังคงวนเวียนอยู่ในรูปแบบ เรื่องราว หรือกฎเกณฑ์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่ตลอดมา พวก Impressionism ได้เข้าถึงจุดสุดยอดจุดหนึ่ง คือ เรื่องของ “แสง” ก่อนหน้านั้นกรรมวิธีในการสร้างภาพให้เกิดสามมิติได้ โดยใช้หลักทฤษฎีทัศนียวิทยาด้วยเส้น (Linear Perspective) สร้างให้เกิดภาพลวงตา ให้ดูลึกด้น ไกลไกล ด้วยการใช้นเส้นเป็นสื่อ นำสายตา ต่อมาศิลปินกลุ่ม Impressionism ได้เพิ่มเติมมิติของอากาศ (Aerial Perspective) ขึ้น ด้วยการนำหลักทฤษฎีสี - แสง อาทิตยมาช่วยให้สีมีความกระฉ่างสดใสยิ่งขึ้น พวกเขาเน้นในเรื่องรูปทรงที่เกิดขึ้นด้วยสี แสง และเงา รวมทั้งแสงที่สะท้อนและเงาที่ตกทอดด้วย เรื่องของแสงนี้แม้จะได้เคยทำกันมานานแล้ว หากทำอยู่ในวงจำกัดกับแคบ มิได้ให้ความสำคัญดังพวก Impressionism ได้กระทำไว้

The Thames at Westminster (Westminster Bridge) 1871

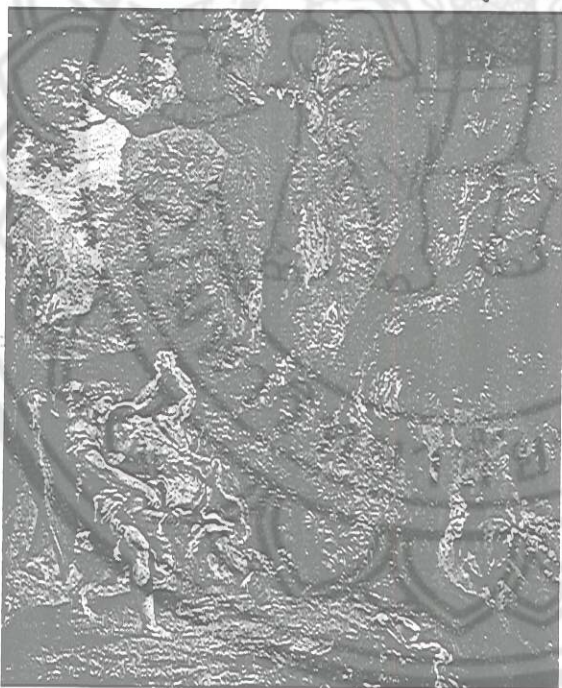
Collection Lord Astor of Hever; National Gallery, London

Claude Monet

จิตรกรกลุ่ม Impressionism ได้นำสิ่งที่วิทยาศาสตร์ค้นพบ มาผสมผสานเข้ากับลัทธิธรรมชาติ (Naturalism) ของศิลปินกลุ่มบาร์บิซง (Barbizon school) และของกลุ่ม Realism นอกจากนี้แล้วยังได้นำหลักปรัชญาสำคัญในยุคนั้นมาช่วยด้วย คือ ลัทธิซึ่งยึดถือแต่สิ่งที่เป็นไปได้ (Positivism) ของออคูสต์ อองค์ประกอบเข้ากับการค้นคว้า ในทฤษฎีสีของเชอเวอรอล (Chevreul) และเรื่อง สภาพบรรยากาศ ของโคลดเบอร์นาร์ด เหตุทั้งหมดดังกล่าวรวมตัวเป็นสิ่งเดียวกัน บวกเข้ากับความสามารถเฉพาะตัวของศิลปินทำให้เกิดการแสดงออกโดยไม่ต้องบังคับตนเอง สามารถปล่อยทุกอย่างแสดงออกอย่างอัตโนมัติจิตรกรกลุ่ม Impressionism สร้างงานในสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ เป็นต้นว่า วาดภาพสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้และไม่มีตัวตน เช่น ความเคลื่อนไหวของอากาศ และของเหลวที่ไหลได้เช่นน้ำ พวกเขาต่างสนใจวาดสิ่งใหม่ ละทิ้งสิ่งที่ศิลปินก่อนเคยทำกันจำเจ มีความพึงพอใจที่จะวาดภาพแม่น้ำ ลำคลอง หรือท้องทะเล พวกเขาชอบวาดสิ่งที่เคลื่อนไหวเป็นนิจ และมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของแสงอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น ในฤดูหนาวน้ำจะกลายเป็นหมอกหรือกลายเป็นน้ำแข็ง มีหิมะขาวโพลนปกคลุมอยู่ทั่วไป ครั้งถึงฤดูร้อนหรือใบไม้ผลิ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเต็มไปด้วยสีแสงอันสดใส หรือไม่กี่ชอบวาดภาพที่เกี่ยวกับรถไฟไอน้ำพ่นควันโขมง หมอกในมหานครลอนดอน หรือหิมะที่กำลังปกคลุมกรุงปารีส สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นแรงคลใจ เร้าใจให้ศิลปินสร้างงานขึ้น

ความรู้เกี่ยวกับจักษุประสาท โดยเฉพาะเรื่องสีและแสงนั้น นักวิทยาศาสตร์ได้ทำการค้นคว้าอย่างเต็มที่ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนกลายเป็นความรู้ใหม่ในการมองสำหรับ

ศิลปิน บรรดาจิตรกรกลุ่ม Impressionism ต่างรักที่จะจับตาแสงเกิดดูแสงที่ต้องกระทบบนผิวน้ำ หรือ ลอดผ่านกลุ่มหมอกควันดูเป็นลำยาว และแสงสีเลื่อมพรายของรุ่งกินน้ำ พวกเขาสังเกตเห็นว่า แสงสี ได้สร้างรูปทรงขึ้น อีกทั้งก่อให้เกิดบรรยากาศรอบง่าสรรพสิ่งทั้งหลาย จิตรกรใช้ทฤษฎีและ แนวความคิดใหม่ปรับปรุงทัศนระในการมอง นั่นคือ การมองในรูปแบบใหม่ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนในโลก เป็นปรากฏการณ์ของการเปลี่ยนแปลงทางจักขุศิลป์ พวก Impressionism จะละทิ้ง ค่านิยมและหลักการแบบเก่า เช่นเรื่องราววิธีการจัดองค์ประกอบ เรื่องของการสมดุล ความฝัน จินตนาการ ฯลฯ พวกเขาจะจัดภาพอย่างง่าย ๆ แต่พิถีพิถันอย่างยิ่งในการใช้สีและแสงเป็นพื้นฐาน สำคัญ แสงและสีจะมีความเคลื่อนไหวสามารถบอกกาลเวลา และมีชีวิตในตัวของมันเอง ดังจะเห็นว่าถ้าต้องการจะสังเกตเห็นผลของสีและแสงได้ชัด ก็เมื่อแสงสัมผัสกับผิวน้ำซึ่งมีคุณสมบัติเหว ละลายหายไป ไสและเคลื่อนไหว คุณสมบัติเช่นนี้ทำให้สีเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แสงที่ส่อง ต้องกระทบผิวน้ำจะทำมุมหักเหเข้าสู่สายตาตลอดเวลาไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะตำแหน่งโคจรของ ดวงอาทิตย์ และของผิวน้ำเคลื่อนที่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา

Jacob wrestling with the angel 1854-1861, Delacroix

แม้ว่าก่อนจะเกิดทฤษฎี Impressionism มีหลักฐานว่า เดอลาครัวส์ (Delacroix) จิตรกรคน สำคัญของกลุ่มลัทธิ Romanticism เคยค้นคว้าและสังเกตมาก่อน หากแต่มิได้มีการกระทำให้ปรากฏ มิแต่เฉพาะคำบันทึกเท่านั้น ภาพเขียนของจิตรกรผู้นี้แม้จะใช้สีมากและมีลักษณะรุนแรงก็ตาม แต่ ยังคงดำมืด ไม่สมเจตนาารมณ์ของพวกศิลปินกลุ่ม Impressionism พวกเขาพยายามใช้สีที่ปรากฏอยู่ ในทฤษฎีของแสงอาทิตย์ เลือกใช้แต่สีที่สว่างสดใส ดังเช่น สีเหลือง ส้ม แดงสด (Scarlet red) แดง (Vermillion) ม่วง (Violet) น้ำเงินสด (Ultramarine) และสีเขียว โดยดำเนินตามแนวทางทฤษฎีสีของ

เชอเวรอล (Chevereul) ซึ่งค้นคว้าขึ้นตามหลักวิทยาศาสตร์เมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 นี้ (Delacroix ก็ได้ทราบทฤษฎีนี้เช่นกัน) รวมทั้งศึกษาผลงานเรื่องสีของแมกซ์เวลล์ (Maxwell) นอกจากนั้น นักเคมีสองคน คือยัง (Young) และแลมเบิร์ต (Lambert) ผู้ค้นคว้าพัฒนาเรื่องการทำสีน้ำมันจนทำให้มีสีมากและสดใสขึ้นสีน้ำมันที่ใช้วาดรูป นับตั้งแต่ ฟาน อีค (Van Eyck) และเมสสินา (Messina) ได้ค้นคิดและพัฒนามาแต่โบราณ เริ่มมีการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอย่างเต็มที่ จนกลายเป็นอุปกรณ์สำคัญที่พวก Impressionism นำมาใช้สร้างงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

ตามทฤษฎีของเชอเวรอล (Chevereul) ได้แบ่งสีออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กลุ่มแรก คือ แม่สี วัตถุธาตุ (Primary Colors) อันประกอบด้วยแม่สี 3 สี คือ สีเหลือง (Gambodge) , สีแดง (Crimson Lake) และสีน้ำเงิน (Prussian Blue) กลุ่มที่สอง คือ สีผสม (Secondary Colors) เป็นการผสมของแม่สีทั้งสามในอัตราส่วนแตกต่างกัน จนบังเกิดสีต่าง ๆ เช่น สีส้ม = สีแดง + สีเหลือง, สีเขียว = สีน้ำเงิน + สีเหลือง, หรือสีม่วง = สีน้ำเงิน + สีแดง เป็นต้น สีผสมนี้จะระบายให้ดูเด่นได้ เมื่อแต้มมันลงใกล้กับแม่สีวัตถุธาตุ ตัวอย่างเช่น สีส้มจะเด่นมากในเมื่อแต้มลงใกล้ ๆ กับสีน้ำเงิน ซึ่งตามหลักแล้วทั้งสองสีต่างเป็นสีคู่ปฏิปักษ์กัน (Complementary Color) เช่นเดียวกับสีแดงเป็นสีคู่ปฏิปักษ์กับสีเขียว หรือสีเหลืองเป็นสีตรงกันข้ามกับสีม่วง เป็นต้น เชอเวรอลได้ให้ข้อสังเกตต่อไปนี้อีกว่า สีคู่ปฏิปักษ์กันนี้จะหมดสภาพความเป็นสีที่มีคุณค่า หากนำมาผสมกันเข้าในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน มันจะกลายเป็นสีกลางหรือสีเฝ้าไปถ้าหากจิตรกรผู้ใดไม่เข้าใจหลักการผสมสี ยังคงใช้วิธีผสมในอัตราส่วนเท่ากัน หรือปล่อยให้พู่กันสกปรก เท่ากับภาพของเขาจะต้องมีสีดูสกปรกขุ่นเหมือนโคลน ดังนั้นเชอเวรอล (Chevereul) จึงได้วางสูตรไว้ดังนี้

สีคู่ปฏิปักษ์ (สีแท้) อยู่ใกล้กับสีคู่ปฏิปักษ์ (ผสมแล้ว) = ผลของสีแท้จะครอบงำสีอื่นลง และจะมีความสัมพันธ์กันในสีทั้งสอง

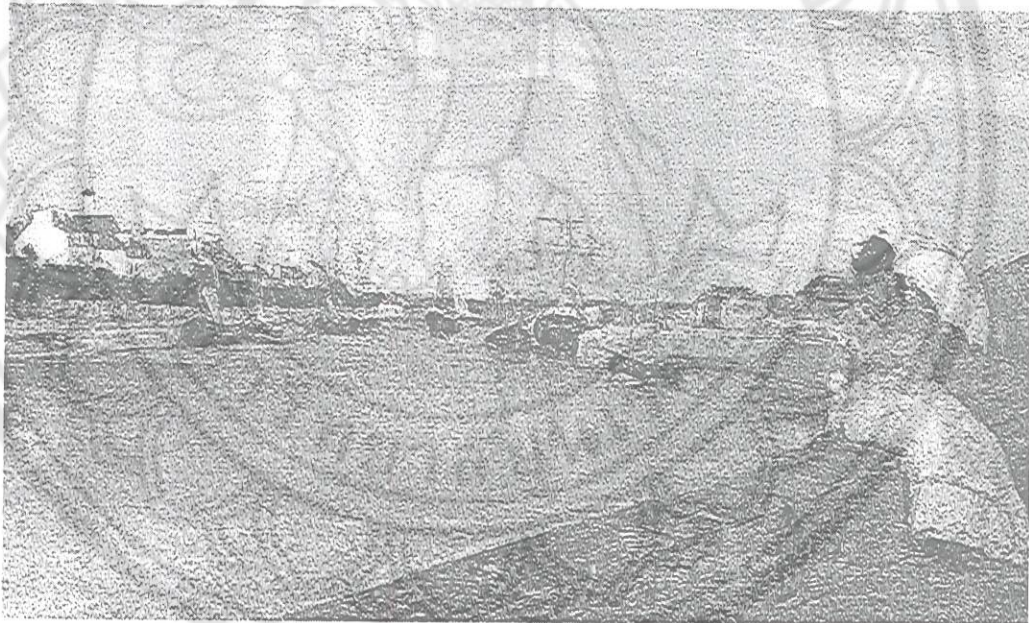
สีคู่ปฏิปักษ์ (สีแท้) ซึ่งมีสีสว่างสดใส (เช่น สีเหลือง) วางไว้ใกล้กับสีคู่ปฏิปักษ์ที่มีความเข้ม (เช่น สีม่วง) = เพิ่มความแตกต่างกันในความสดใสและเกิดการประสานสัมพันธ์

ถ้านำสีที่มีวรรณะคล้ายคลึงกันวางเคียงข้าง โดยให้สีหนึ่งเป็นสีแท้บริสุทธิ์ กับอีกสีหนึ่งถูกผสมให้คล้ำลง จะมีการตัดกันอย่างเบาบาง มีความประสานสัมพันธ์กันดี ฯลฯ

(ปัจจุบัน ทฤษฎีของสีได้มีการค้นคว้าให้ก้าวหน้ากว่านี้มาก)

ลักษณะทั่วไปของจิตรกรกลุ่ม Impressionism

พวกเขามีการรับรู้และความรู้สึกต่อการทำงานเรื่องของสัญชาตญาณมากกว่าเรื่องพุทธิปัญญา (Intellectual) พวกเขาจะศึกษารวมชาติโดยนำบางสิ่งบางอย่างทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการสร้างงานให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น แต่ทว่าทฤษฎีในการมองแสงและสีระหว่างนักวิทยาศาสตร์กับศิลปินแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง นักวิทยาศาสตร์มีทฤษฎีต่ออาการค้นหาสภาพความเป็นจริง ความมีระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และค้นหาคุณลักษณะอันแท้จริง แต่ศิลปินพยายามแสดงคุณค่าในความงามออกมาให้เห็นเด่นชัด พวกเขาเชื่อว่าสีที่ถูกผสมบนจานสีจะลดคุณค่าความสดใส จึงใช้วิธีใหม่แต่งแต้มให้สีผสมกันในดวงตาของผู้ชม ซึ่งจะทำให้สีมีคุณค่าความสดใสบริสุทธิ์ ซ้ำยังมีความเคลื่อนไหวด้วย จิตรกรจัดปรับปรุงให้สีไปตามกฎเกณฑ์แห่งการมอง (Optic law) ในเรื่องสีคู่ปฏิปักษ์ จะทำให้ผลงานบังเกิดความรู้สึกสดใสขึ้นพวกเขาจะละเว้นไม่ยอมให้สีดำให้ปรากฏลงในภาพเลย เพราะสีดำไม่มีอยู่ในแสงอาทิตย์ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องของนักวิทยาศาสตร์ แต่เป็นหน้าที่ของศิลปินโดยตรง

Marine (The Harbor at Lorient) 1869

National Gallery of Art, Washington

Berthe Morisot

วิธีการทำงานของพวก Impressionism

พอจะสรุปวิธีการทำงานของจิตรกรกลุ่ม Impressionism ได้ดังนี้

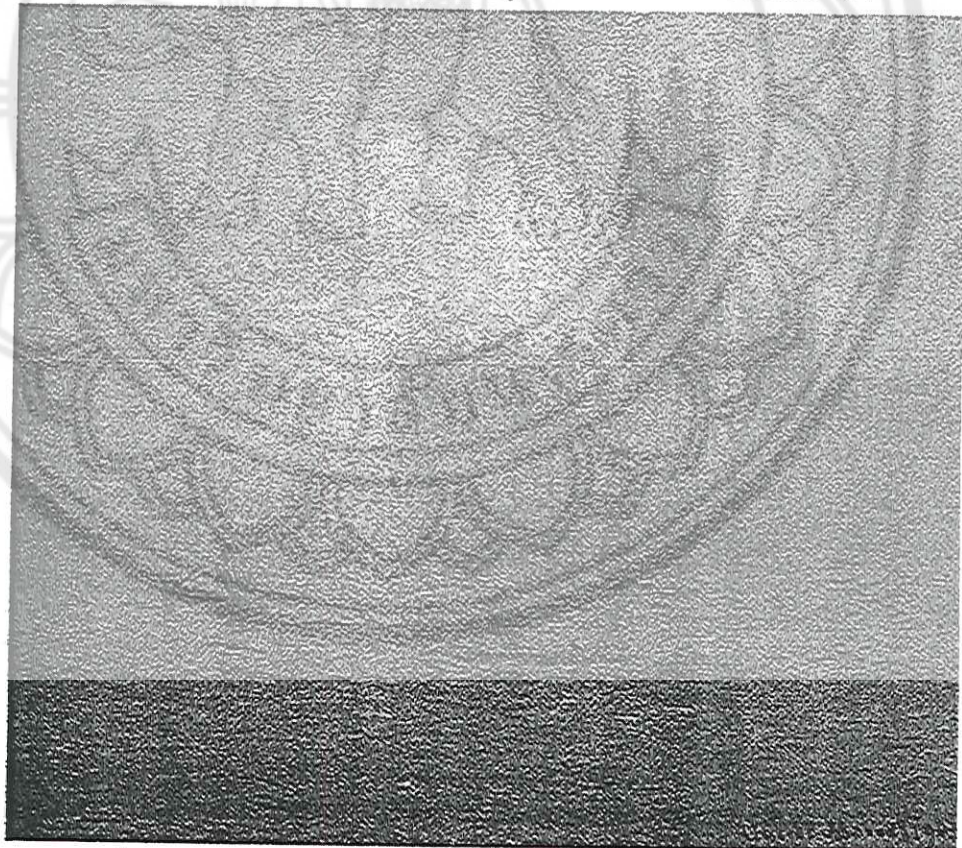
1. ออกไปวาดภาพจากของจริงที่ต้องการ โดยตรง
2. พยายามจับแสงสีในอากาศให้ได้สภาพของกาลเวลา บรรยากาศในเวลานั้น ให้ใกล้เคียงมากที่สุด เพราะแสงและสีจะเปลี่ยนทุก ๆ นาที (ไม่ใช่เขียนตั้งแต่เข้าจรวดเขียน)

3. มีวีการระบายสีอย่างรวดเร็วฉับพลัน มีการใช้เทคนิคของพู่กัน ปล่อยให้เห็นรอยแปรง เทคนิคนี้ได้รับการยกย่องว่า ศิลปินกลุ่มนี้ได้นำมาใช้อย่างได้ผล ผลงานจะดูคล้ายไม่เสร็จ เนื่องจากต้องการความฉับไวในการจับแสงสีในบรรยากาศที่ถูกต้อง Monet เองได้กล่าวว่า “มันเป็นภาพที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน มากกว่าที่จะมาใคร่ครวญคิดเห็น”

4. ยึดหลักทฤษฎีสื่ออย่างเคร่งครัด เคารพสีแสงที่ปรากฏต่อหน้า

5. ขจัดความฝัน จินตนาการ หรืออารมณ์ส่วนตัวออกไป ถือธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าเราเปรียบเทียบกับศิลปินกลุ่มธรรมชาติของพวกBarbizon เช่น Corot หรือ Rousseau ผลงานของกลุ่มนี้จะแสดงเจตนาอย่างชัดเจน เพื่อแสดงความจริงตามธรรมชาติที่ปรากฏตามตาเห็น มีแต่ความอ้างว้าง เปล่าเปลี่ยว การมีชีวิตเจิบ ๆ ง่าย ๆ เชื่องช้า ผิดกับพวก Impressionism ซึ่งเคารพธรรมชาติเช่นกัน หากเต็มไปด้วยความรวดเร็ว ไม่ใช่พวกชอบคิดฝันเฟื่อง เป็นศิลปะที่แสดงทัศนคติของชาวเมือง มิใช่ทรศนะของชาวชนบทดังเช่นพวกBarbizon

6. เรื่องราวมิได้เป็นจุดประสงค์สำคัญ จะวาดอะไรก็ได้ แต่ส่วนมากชอบวาดแม่น้ำ ลำคลอง ทะเล หรือหมอกควัน แต่ก็มีบางคนวาดภาพฝูงชน การแข่งม้า การละเล่น ฯลฯ

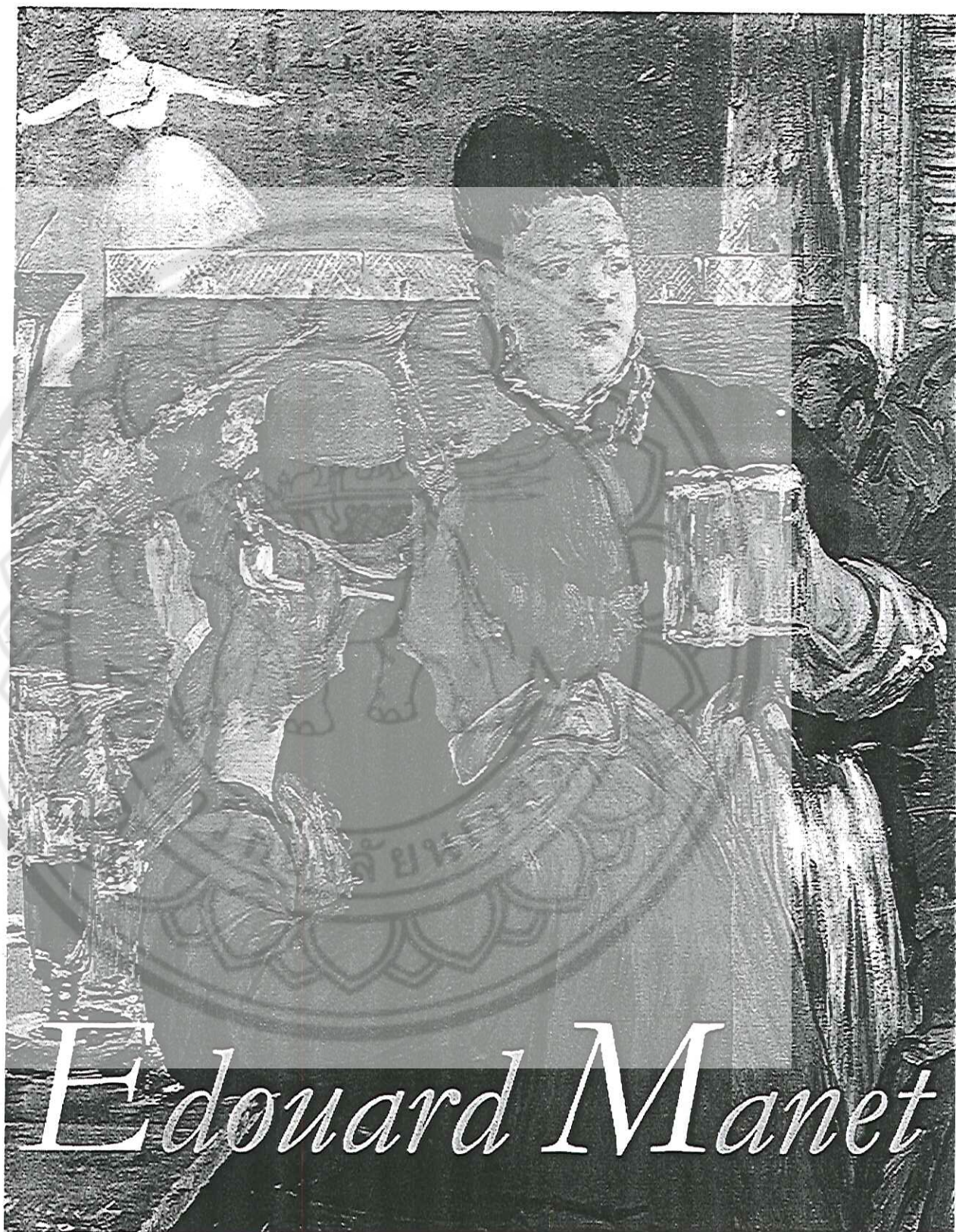
Le Parlement, Effet de Brouillard 1904

Museum of Fine Arts, St. Petersburg

Claude Monet

ประวัติจิตรกรคนสำคัญของกลุ่ม *Impressionism*

15593999

สำนักหอสมุด
15 ส.ค. 2554

อ็อดัวร์ มาเน็ต (Edouard Manet, ค.ศ. 1832-1883)

Edouard Manet (เกิดเมื่อวันที่ 23 มกราคม 1832 ที่ปารีสประเทศฝรั่งเศสถึงแก่กรรมวันที่ 30 เมษายน 1883 ที่ปารีส) เป็นบุตรของทนายความผู้มั่งคั่ง เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยม อายุได้ 16 ปี ก็สมัครเข้าเป็นนักเรียนนายเรือ แม้จะปรารถนาเรียนศิลปะก็ไม่ได้เรียนเนื่องจากบิดาไม่เห็นด้วย ฝึ้อ่อนวอนรบเร้าอยู่สองปีบิดาจึงอนุญาตให้เรียนได้ตามความประสงค์สมัครเป็นศิษย์ของจิตรกรผู้ชอบวาดภาพเรื่องราวในประวัติศาสตร์คนหนึ่ง และเป็นอาจารย์สอนอยู่ใน Ecole des Beaux-Art (เอโกล เดส์ โบซาร์) ด้วย มาเน็ตศึกษาอยู่ในสถานบันนี้ถึง 6 ปี (ค.ศ. 1850-1856)

เป็นจิตรกรและศิลปินภาพพิมพ์ชาวฝรั่งเศสผู้ซึ่งผลงานของเขาเป็นตัวแทนความสำเร็จของการสืบทอดเจตนารมณ์แบบ Realism ของ Gustave Courbet ผู้ถูกความเป็น Impressionist ดังที่ Manet ได้เปิดแนวทางใหม่ในการสร้างงานจิตรกรรมโดยการเลือกเนื้อหาเรื่องราวที่เป็นปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขา และเน้นให้เห็นความสำคัญว่าผลงานจิตรกรรมก็คือการจัดการกับการจัดวางองค์ประกอบของทัศนธาตุต่าง ๆ ลงบนผืนผ้าใบมากกว่าความมุ่งหมายที่จะแสดงสื่อความหมายใด ๆ ที่ซึ่งในการแสดงนิทรรศการศิลปกรรมในปี 1863 ที่ "Salon des Refusés" (ชาลอง เดส์ เรอฟูเซส์) ผลงานของเขาคือชื่อ "Le Dejeuner sur l'herbe" (อาหารกลางวันบนผืนหญ้า) ก่อให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงและในอีกด้านหนึ่งก็กระตุ้นกลุ่มจิตรกรหนุ่มผู้มีแนวคิดในการสร้างสรรค์งานจิตรกรรมใหม่ ซึ่งต่อมาได้รวมตัวกันสร้างความเคลื่อนไหวทางศิลปะอันยิ่งใหญ่และส่งอิทธิพลต่อทิศทางของงานจิตรกรรมในสมัยใหม่อย่างมาก ในนามของ "Impressionism" ที่การแสดงผลงาน "Salon des Refusés" ภาพชื่อ "อาหารเช้าบนผืนหญ้า" (Le déjeuner sur l'herbe) ของ Manet ที่เข้าร่วมแสดง เป็นภาพหญิงเปลือยกายนั่งอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มในชุดอาภรณ์ครบครัน Manet ใช้นางแบบและนายแบบจริง ๆ โดยจัดแสดงท่าทางให้วาดในห้องทำงาน ผลงานชิ้นนี้ก่อความเกรี้ยวกราวมาก มีทั้งผู้วิจารณ์ในทางไม่ดีและผู้นิยมยกย่องคละเคล้ากัน พวกที่นิยมยกย่องส่วนมากเป็นพวกจิตรกรหนุ่ม ๆ ไปแรงทั้งหลาย ต่างมองดู Manet อย่างยกย่องสรรเสริญ พวกเขาพยายามชักจูงให้ Manet เป็นผู้นำกลุ่มหนุ่ม Emile Zola (อีมิล โซลา) นักประพันธ์และนักวิจารณ์คนสำคัญของกลุ่มเรียกลิสต์ กล่าวถึง Manet ว่าเป็น "ยอดของจิตรกรผู้บุกเบิก" ไว้ในบทความของเขาซึ่งวิจารณ์ Manet ในปี ค.ศ. 1865

"Le Déjeuner sur l'herbe" (Luncheon on the Grass) 1863, Edouard Manet

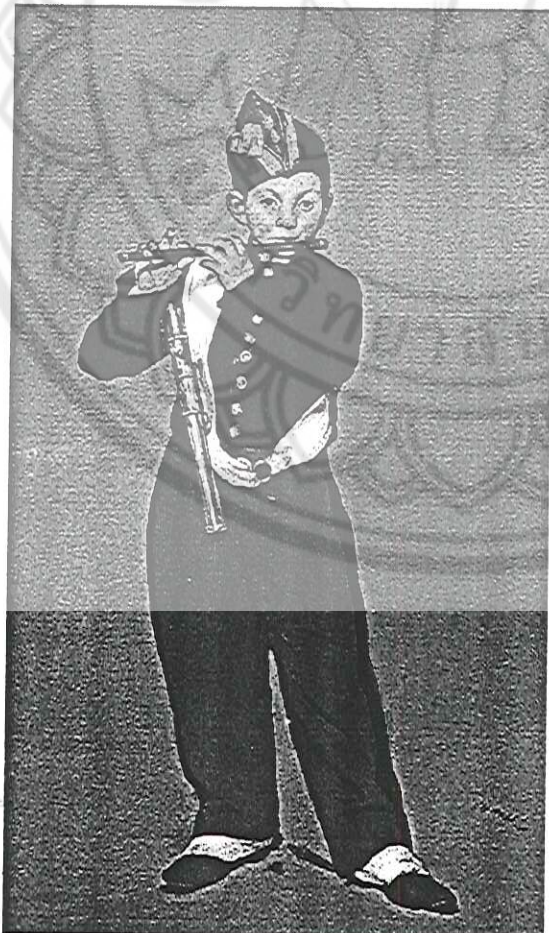
ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1863 มีการแสดงของศิลปินกลุ่มก้าวหน้าที่ไม่พึงพอใจพฤติกรรมคณะกรรมการชาลง ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางอนุรักษนิยม การแสดงครั้งนี้มีขึ้นที่ Salon des Refuses นั้น Manet ได้ส่งภาพชื่อ "อาหารเช้าบนพื้นหญ้า" (Le déjeuner sur l'herbe) เข้าร่วมแสดง เป็นภาพหญิงเปลือยกายนั่งอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มในชุดอาภรณ์ครบครัน Manet ใช้นางแบบและนายแบบจริง ๆ โดยจัดแสดงท่าทางให้วาดในห้องทำงาน ผลงานชิ้นนี้ก่อความเกรี้ยวกราวมาก มีทั้งผู้วิจารณ์ในทางไม่ดีและผู้นิยมยกย่องคละเคล้ากัน พวกที่นิยมยกย่องส่วนมากเป็นพวกจิตรกรหนุ่ม ๆ ไปแรงทั้งหลาย ต่างมองดู Manet อย่างยกย่องสรรเสริญ พวกเขาพยายามชักจูงให้ Manet เป็นผู้นำกลุ่มหนุ่ม Emile Zola นักประพันธ์และนักวิจารณ์คนสำคัญของกลุ่มเรียกลิสต์ กล่าวถึง Manet ว่าเป็น "ยอดของจิตรกรผู้บุกเบิก" ไว้ในบทความของเขาซึ่งวิจารณ์ Manet ในปี ค.ศ. 1865

Manet มีความสนิทสนมคุ้นเคยอย่างดีกับ Edgar Degas มาก่อน แต่ไม่คุ้นเคยกับ Zola, Cezanne, Monet หรือ Pissarro จนกระทั่งปี ค.ศ. 1866 จึงได้สนิทสนมกับบุคคลเหล่านั้น ที่คาเฟ่ เกอบัวส์ (Café Guerbois) ในปารีส นับเป็นสถานที่สำคัญซึ่งเหล่าศิลปินและคนหลายวงการมาถกปัญหาหรือแลกเปลี่ยน Manet ได้เข้าร่วมเสมอ (ภายหลังต่อมาโต๊ะที่ใช้เป็นจุดนัดพบและนั่งสนทนาได้เก็บไว้เป็นที่ระลึกถึง Manet, Degas และเพื่อน ๆ)

แม้ว่าจะได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้ากลุ่มจิตรกรหนุ่มหัวก้าวหน้าทั้งหลาย โดยเฉพาะกลุ่ม Impressionism นั้น Manet ไม่เคยเข้าร่วมแสดงกับกลุ่มนี้เลย ถึงกระนั้น จิตรกรกลุ่มนี้ก็ยังคงยก

ยอมให้เกียรติแก่เขาเป็นอย่างวัด ในปี ค.ศ. 1876 นักศึกษาศิลปะจาก Ecole des Beaux-Arts จำนวนมาก ได้เข้าซื้อแสดงเจตจำนงต้องการศึกษาภายใต้การสอนของManet แต่ทว่าได้รับคำปฏิเสธอย่างสุภาพว่าไม่อาจรับได้

มูลเหตุสำคัญที่Manet ไม่ยอมร่วมแสดงผลงานกับกลุ่มImpressionism สันนิษฐานว่าคงเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวเนื่องจากเขายังไม่ยอมรับบางสิ่งบางอย่างของทฤษฎีนั้น โดยเฉพาะการใช้สีค่าManet ยังไม่สามารถหักใจละทิ้งความรักในสีค่าได้ และเขาเองก็ใช้มันอย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง Velázquez และGoya จิตรกรเอกชาวสเปนมีอิทธิพลอย่างลึกลับในความคิดของManet ตลอดเวลา โดยเฉพาะคติศิลปะเพื่อประชาชน Manet เคยเดินทางไปสเปน ฝึการศึกษาผลงานของศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองอย่างใกล้ชิด ซ้ำยังได้นำเรื่องราวและเทคนิคการใช้สีมาทดลองใช้ในผลงานของเขาด้วย ดังเช่นภาพคำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน (The Execution of Emperor Maximilian) ซึ่งเขาได้วาดขึ้นภายหลังจากที่ทราบข่าวการสวรรคตของจักรพรรดิองค์นี้ในปี ค.ศ. 1867 เป็นภาพแสดงการสังหารหมู่ภายใต้คำบัญชาของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน ภาพนี้ได้นำความคิดและอิทธิพลหลายอย่างมาจากภาพของ โกยาชื่อ “การสังหารประชาชนผู้รักชาติในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1808” (Execution of May 3, 1808)

“Le fifre” (The Fifer) 1866, Edouard Manet

แม้จะมีชื่อเสียงได้รับการยกย่องจากจิตรกรหนุ่มสาวในยุคนั้นอย่างที่สุด Manet ก็มีส่วนคล้ายคลึงกับ Courbet คือ ไม่ได้ได้รับความสนใจจากทางราชการเลย ผลงานของศิลปินทั้งสองไม่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมแสดงในงานมหกรรมโลก (World Exhibition) ซึ่งจัดขึ้นในกรุงปารีส จนกระทั่งปี ค.ศ. 1867 เมื่อต้องการแสดงผลงาน ต้องไปหาที่แสดงเอาเองตามยถากรรม

ในระหว่างปี ค.ศ. 1870-1871 เมื่อสิ้นสุดสงคราม Franco-Prussian (ฝรั่งเศส-ปรัสเซีย) Manet สมัยครเป็นทหารทำให้มีโอกาสถูกส่งไปปฏิบัติงานราชการในประเทศฮอลแลนด์ เขาได้เห็นผลงานของ Franc Hals ซึ่งสร้างความประทับใจให้แก่เขาอย่างยิ่ง

จากการผูกพันตนเองในฐานะผู้ช่วยเหลือค้ำชูกลุ่ม Impressionism อยู่เสมอ บางสิ่งบางอย่างในทฤษฎีของศิลปินกลุ่มนี้ได้เข้ามาปรับปรุงผลงานของ Manet กล่าวคือ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1868 เป็นต้นมาผลงานของเขาเริ่มมีสีสันสดใสและมีความเคลื่อนไหวมากขึ้น ฤดูร้อนของปีนี้ Manet เดินทางไปวาดภาพทะเลที่บูโลญด้วยเทคนิคใหม่ มีลักษณะเป็นอิสระมากขึ้น นอกจาก Manet จะรับอิทธิพลจากศิลปะของสเปนแล้ว เขายังมีความชื่นชมในภาพพิมพ์ของญี่ปุ่นอย่างมาก เช่นเดียวกับจิตรกรรุ่นใหม่ในยุคนั้น ภาพพิมพ์ของอูตากาวาและกุนิอากิปรากฏให้เห็นในภาพเหมือนของ Emile Zola ซึ่งเขาได้วาดและแสดงที่ซาลงในปี ค.ศ. 1868

ในปีปลายของชีวิต Manet ออกวาดภาพนอกห้องทำงานบ่อยครั้ง ส่วนมากไปที่ Argenteuil (อาจองเตย) ซึ่งอยู่ริมลำน้ำแซนนอกกรุงปารีส เขาไปกับ Monet เสมอ ๆ จิตรกรทั้งสองได้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันตามอัตราภาพ Monet มีฐานะทางการเงินขบอบแบบกว่า จึงต้องพึ่ง Manet ในด้านเงินทอง แต่ Monet เป็นผู้กระชั้นกระขอให้ Manet ขยับออกวาดภาพนอกห้องทำงานเช่นกัน

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1873 Manet ได้รับความสำเร็จในเรื่องของการใช้สีเพิ่มขึ้น ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1881 สองปีก่อนที่จะถึงแก่กรรม เขาไปวาดภาพที่ Versailles ตามทฤษฎีของพวก Impressionism อย่างแท้จริง

“Monet Painting in His Floating Studio” 1874, Edouard Manet

ด้านชีวิตส่วนตัวของManet ไม่ได้รับความเคารพจากสังคมมากนัก ภาพยังพอขายได้บ้างแต่อย่างไรก็ตาม เมื่อปลายปี ค.ศ. 1879 เอมิลี แอมเบอร์ นักร้องโอเปร่าผู้มีชื่อเสียงได้เดินทางไปแสดงที่สหรัฐฯ และนำภาพ “คำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน” ติดตัวไปแสดงด้วย มีเพียงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่ลงข่าวให้เล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีประชาชนให้ความสนใจเลย ภาพนั้นได้ถูกส่งกลับปารีสอย่างเงียบเหงา

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1880 Manet เปิดนิทรรศการแสดงผลงานส่วนตัว ต่อมาในปีรุ่งขึ้นเขาได้รับรางวัลที่สองในการประกวดของ Salon

ชีวิตในวัยชราของManet เต็มไปด้วยความผิดหวัง สุขภาพเสื่อมโทรม ในปี ค.ศ. 1882 ได้รับการเสนอชื่อเพื่อชิงรางวัล เดอะ ลีเจียน ออฟ ฮอนเนอร์ (The Legion of Honor) แต่ก็พลาดเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนเพียงพอ ในฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1883 ขาข้างซ้ายของเขาก็เคลื่อนไหวไม่ได้มะเร็งได้กัดกินจนต้องตัดทิ้ง และได้เสียชีวิตลงในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1883 อย่างเฉียดตาย

เมื่อสิ้นชีวิตลง เริ่มมีผู้มองเห็นคุณค่าในผลงาน ในปีถัดมา มีการจัดงานแสดงศิลปกรรมเพื่อระลึกและประกาศเกียรติคุณของจิตรกรผู้หนึ่งที่ Ecole des Beaux-Arts อย่างใหญ่โต ทำให้ชื่อเสียงของManet ขึ้นสู่ความเป็นศิลปินผู้ไม่มีวันตายของวงการศิลปะ

นอกจากนี้ Manet ยังสร้างงานจิตรกรรมชิ้นสำคัญ ๆ ขึ้นอีกหลายชิ้น เช่น “Olympia (1863) และ “A Bar at the Folies-Bergere(โพลีส์ แบร์แมร์)”(1882) ฯลฯ Manet ได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาผู้ก่อตั้งกลุ่ม Impressionism

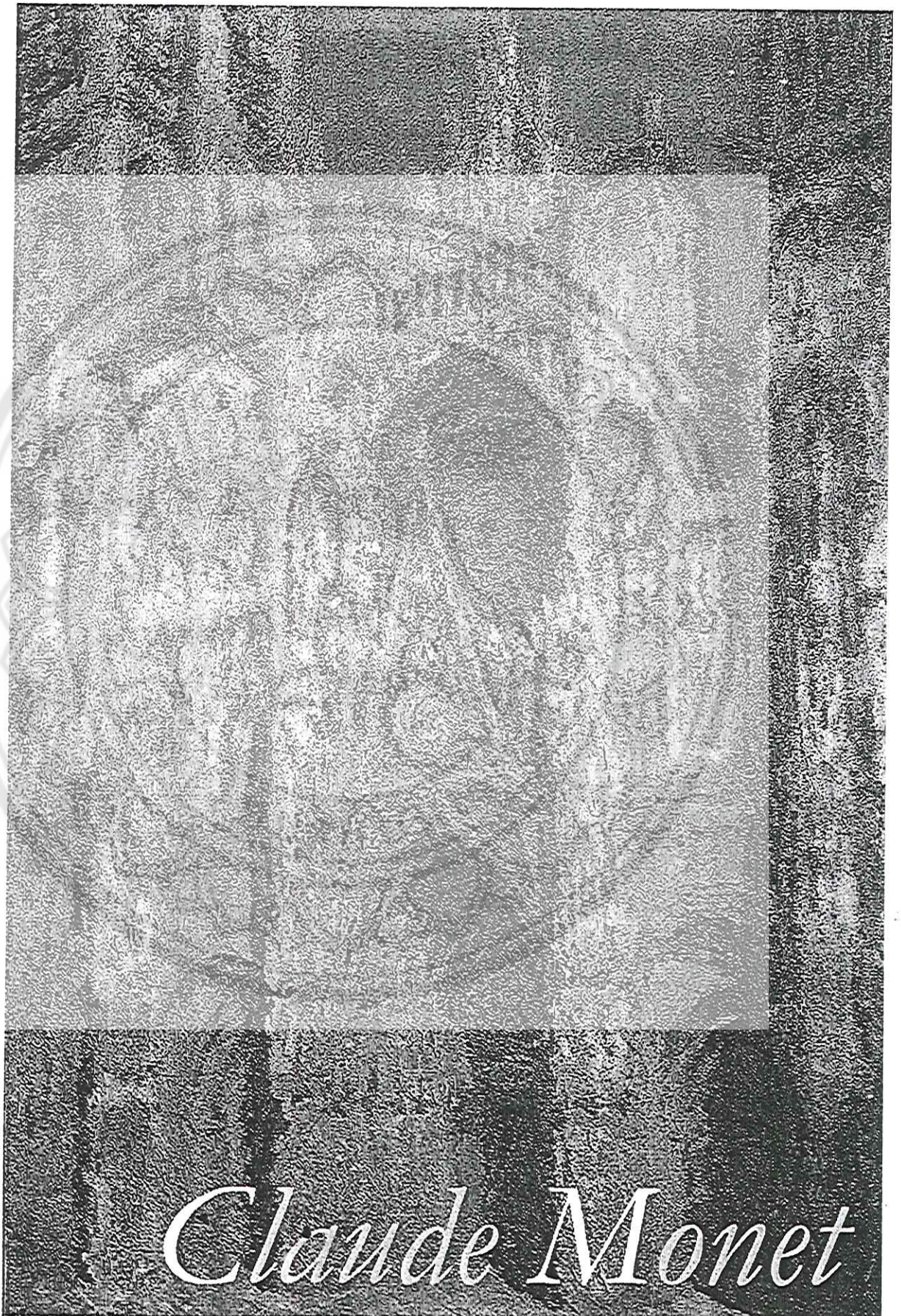
“Olympia” 1863 Edouard Manet

นักวิจารณ์ศิลปะต่างยกให้ Manet เป็นบุคคลสำคัญในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อของศิลปะสมัยใหม่เพราะเป็นผู้เชื่อมโยงระหว่างลัทธิ Realism มาก เช่น ภาพ “คำสั่งประหารประชาชนผู้รักชาติของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน” (The Execution of Emperor Maximilian) ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของโกยา ภาพนี้แสดงถึงการสังหารหมู่ชาวเม็กซิกันผู้รักชาติโดยคำสั่งของจักรพรรดิแม็กซิมิเลียน ผู้ครองราชย์บัลลังก์ประเทศเม็กซิโก นับเป็นการสังหารหมู่ที่โหดร้ายมากในสมัยนั้น และได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ต่อต้านทั่วไป เหตุการณ์เกิดในปี ค.ศ. 1867 ภาพนี้มีแนวโน้มในการบันทึกเหตุการณ์มากกว่าแสดงความรู้สึกของศิลปิน โดยมีความต้องการที่จะใช้ศิลปะเสียดสีสภาพของสังคม

“Le Bar aux Folies-Bergère” 1881-82, *Edouard Manet*

ภาพ “อาหารเช้าบนพื้นหญ้า” (Le Dejeuner sur l'Herbe or Breakfast on Grass) Manet ได้นำแรงดลใจมาจากภาพของจอร์โจเน จิตรกรชาวเวนิสสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา มาสร้างขึ้นในทศวรรษของคอนรูนใหม่ อาทิ เช่น การแต่งกายของชายหนุ่มในภาพเป็นแบบสมัยนิยม Manet ไม่ต้องการให้ภาพดูมีความสัมพันธ์ตามแบบฉบับของพวกคลาสสิก จึงลดคุณค่าด้านนี้ลง มีการเน้นน้ำหนักของแสงเงา และสีให้ตัดกันชัดเจนขึ้น เช่นเดียวกับภาพ “โอลิมเปีย” (Olympia) อันมีชื่อของเขา โดยได้รับความคล้อยจากผลงานของทิเชียน (Titian) จิตรกรยุคเดียวกับจอร์โจเน ซึ่งนำมาปรุงแต่งเสียใหม่เช่นกัน เป็นภาพหญิงสาวร่างเล็กนอนเปลือยกายสวมรองเท้าอยู่บนเตียง ด้านการใช้แสงก็มีได้จัดเข้าทางซ้ายหรือขวาเหมือนศิลปินรุ่นเก่ากระทำ จากการใช้แสงเช่นนี้ ทำให้ภาพมีน้ำหนักเด่นชัดตัดกัน รูปทรงจะค่อนข้างแบนลักษณะรุ่นเก่ากระทำ จากการใช้แสงเช่นนี้ ทำให้ภาพมีน้ำหนักเด่นชัดตัดกัน รูปทรงจะค่อนข้างแบนลักษณะเช่นนี้จะปรากฏในผลงานแทบทุกชิ้น ทำให้ภาพของ Manet มีลักษณะพิเศษเฉพาะตน แสดงถึงความก้าวหน้า หลีกแนวทางเดิมซึ่งเคยยึดถือกันตลอดมา ภาพ “อาหารเช้าบนพื้นหญ้า” นี้ นักวิจารณ์สมัยนั้นกล่าวว่า เป็นภาพที่ตลาดไร้สุนทรียะที่สุดภาพหนึ่ง ปัจจุบันกลับเป็นตัวอย่างอันดีในการทำลาขกฎเกณฑ์เก่า แสวงหาแนวทางการแสดงออกด้วยอิสรภาพของศิลปินอย่างเต็มที่

โคลด โมเนต์ (Claude Monet, ค.ศ. 1840-1926)

Claude Monet (เกิดเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 1840 ที่ปารีส และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 1926 ที่ Giverny) จิตรกรชาวฝรั่งเศสผู้เป็นทั้งผู้ริเริ่ม ผู้นำ และผู้สนับสนุนที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงของกลุ่ม Impressionism ที่ซึ่งเขาได้รับการยอมรับว่าเป็นต้นแบบของจิตรกร Impressionist ที่มุ่งมั่นทุ่มเทให้กับการแสดงออกในอุดมการณ์ของกลุ่มโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิตการทำงานจิตรกรรมของเขา อีกทั้งผลงานชิ้นหนึ่งของเขาที่มีชื่อว่า “Impression : Sunrise (Musée Marmottan, Paris;1872) ก็ยังเป็นที่มาของชื่อกลุ่ม Impressionism

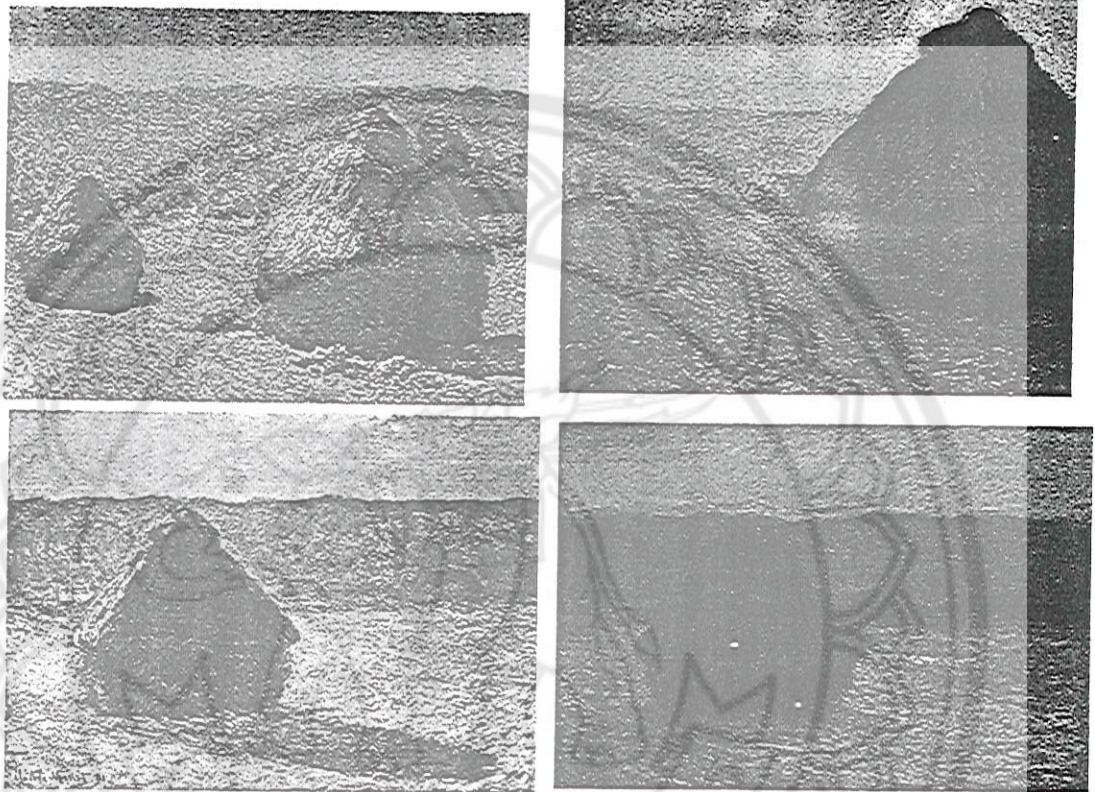
“Woman in the garden” 1876, Claude Monet

Monet มีชีวิตในวันเด็กอยู่ที่ Le Havre ที่ซึ่งเขาเริ่มต้นทำงานศิลปะโดยการเป็นนักเรียนภาพการ์ตูนล้อเลียนบุคคลซึ่งมีผลงานที่ดี อย่างไรก็ตามเขาก็เปลี่ยนแปลงมาให้ความสนใจในการเขียนภาพทิวทัศน์โดยกริซซักชวนของ Boudin ครูคนแรก ๆ ของเขา ที่เขาสืบสานเทคนิคการทำงานจิตรกรรมแบบกลางแจ้ง ต่อมาใน 1859 เขาได้เข้าศึกษาที่ Atelier Suisse (อาเตอริเยร์ สวิส) ในปารีส

และได้พบปะรวมกลุ่มกับ Pissarro แต่หลังจากนั้นเขาก็ถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารอยู่ 2 ปี ที่ Algiers(แอลจีเรีย) หลังจากปลดประจำการแล้วก็ได้เดินทางกลับไป Le Havre และได้พบกับ Jongkind จิตรกรผู้ซึ่ง Monet ได้ยกย่องว่าเป็นผู้ที่เขาเป็นหนี้บุญคุณในการ “ทำให้เขาเรียนรู้การใช้ตาของเขาอย่างถูกต้อง” หลังจากนั้นในปี 1862 เขาเข้าร่วมสตูดิโอของ Gleyre (เกลเยร์) ในปารีสและได้พบกับ Renoir, Sisley, และ Bazille ที่นั่น ซึ่งพวกเขาช่วยกันสร้างปรากฏการณ์ใหม่ครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของงานจิตรกรรมในชื่อของกลุ่ม Impressionism ความมุ่งมั่นของ Monet ในการเขียนภาพกลางแจ้งนั้นแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนในผลงานที่เต็มไปด้วยความกล้าหาญในผลงานสมัยแรก ๆ ของเขาที่ชื่อ “Women in the Garden” Musée d'Orsay (มุเซ ออร์แซย์), Paris; 1866-67) ที่ซึ่งผลงานของเขาชิ้นนี้มีขนาด ความสูง 2 เมตรครึ่ง ทำให้เขาต้องขุดพื้นเป็นร่องในสวนและติดตั้งลูกกรอกเพื่อซักล้างปรับระดับชั้นลง เพื่อที่จะทำให้เขาสามารถเขียนภาพนี้ให้สำเร็จกลางแจ้งได้ Gustave Courbet ได้มาเยี่ยมเยียนเขาในระหว่างที่เขาสร้างผลงานชิ้นนี้และ ให้ข้อสังเกตว่า Monet จะไม่ระบายสีแม้แต่บนใบไม้แค่เพียงใบเดียวบนฉากหลังของภาพนี้ ถ้าสภาวะของแสงนั้นยังไม่อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องที่สุด

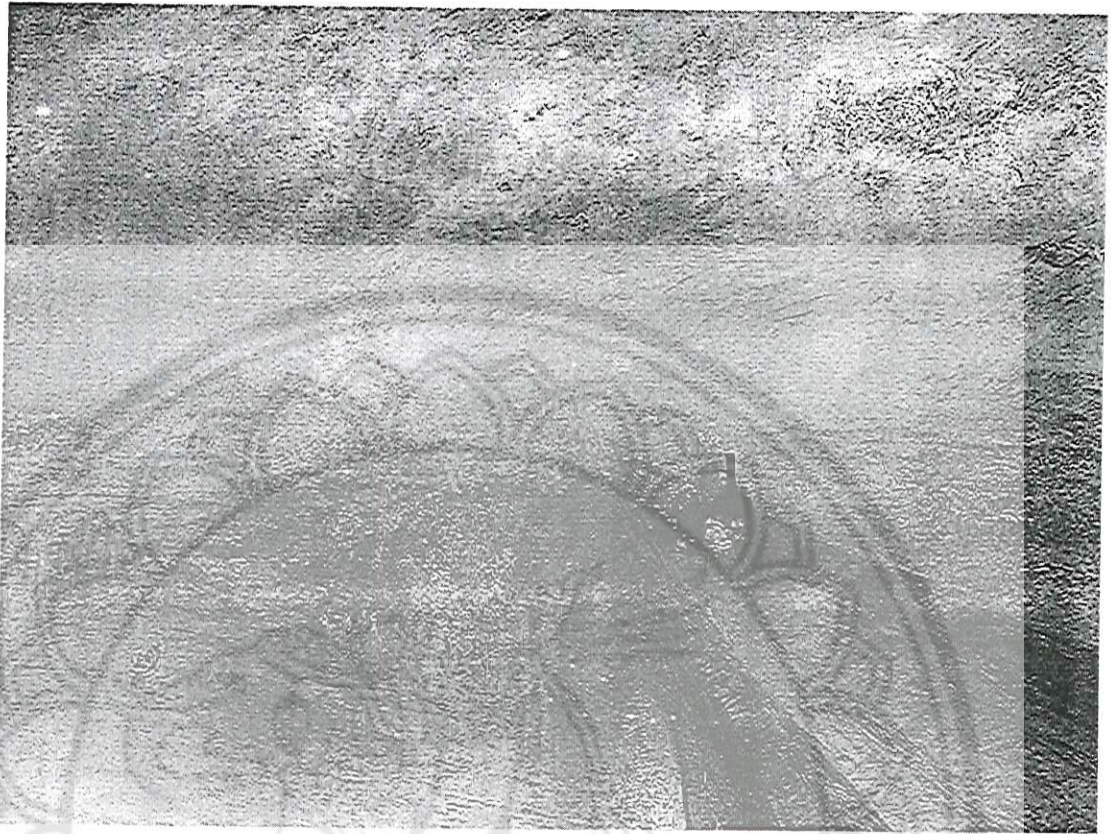
ระหว่างสงคราม France-Prussian(ฝรั่งเศส-ปรัสเซีย) (1870-71) Monet ลี้ภัยไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษกับ Pissarro เขาได้ศึกษาผลงานของ Constable “Thames” และ Turner “London Parks” และเขายังได้รู้จักกับนักค่างานศิลปะ Durand-Ruel ผู้ซึ่งในเวลาต่อมากลายเป็นคนที่มี ความสำคัญที่สุดคนหนึ่งในการขับเคลื่อนกลุ่มแนวคิด Impressionism ตั้งแต่ปี 1871 ถึง 1878 Monet อาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน Argenteuil บนฝั่งแม่น้ำ Seine ใกล้กับปารีส และที่หมู่บ้านแห่งนี้เองที่เป็นที่ ผลิตผลงานชิ้นที่ดีและเป็นที่ยอมรับมากมาตามแนวทางของกลุ่ม Impressionism ที่สำคัญไม่ใช่ เฉพาะผลงานของเขาเท่านั้น แต่กลุ่มของเพื่อน ๆ ของเขาที่มาเยี่ยมและร่วมเขียนภาพกับเขาที่นี้ด้วย ทั้ง Manet, Renoir และ Sisley ในปี 1878 เขาย้ายไปอยู่ที่ Vétheuil (เวเตอ) และจนกระทั่งปี 1883 เขาก็ลงหลักปักฐานที่ Giverny ซึ่งก็อยู่บนฝั่งแม่น้ำ Seine เช่นกันแต่ห่างออกไปจากกรุงปารีส ประมาณ 40 ไมล์ หลังจากผ่านช่วงเวลาที่ลำบากและยากจนมาได้ Monet ก็เริ่มมีฐานะที่ดีขึ้นโดย ในปี 1890 เขาก็สามารถซื้อบ้านที่เขาเคยเช่าอยู่ที่ Giverny(ฌีแวร์นี) มาเป็นของเขาเองได้ และในปี 1892 เขาก็แต่งงานกับภรรยาของเขาที่ซึ่งทั้งคู่เริ่มมีความสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ปี 1876 (3 ปีก่อน การถึงแก่กรรมของภรรยาของเขา) ตั้งแต่ปี 1890 เขาเริ่มมุ่งความสนใจไปในผลงานชุดที่เขาเขียน ภาพเรื่องราวและมุมมองเดียวกันในหลาย ๆ ความแตกต่างของช่วงเวลาและแสงสีในแต่ละวัน เช่น ผลงานชุด “Haystacks หรือ Grainstacks”(1890-91) หรือ “Rouen(รูออง) Cathedral”(1891-95) อันเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดี เขาเริ่มเดินทางท่องเที่ยวไปในหลาย ๆ ประเทศรวมถึงที่ลอนดอนและเวนิซ อีกหลายครั้ง แต่ทว่าความสนใจของเขากลับมีเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณที่มุ่งไปที่สวน ไม้ น้ำที่เขาสร้างขึ้นที่

Giverny ที่ซึ่งเป็นที่มาของผลงานจิตรกรรมชุด “Water-lilies” ที่เขาเริ่มสร้างขึ้นตั้งแต่ปี 1899 ที่ซึ่งเป็นบทสรุปของการสร้างสรรค์ของเขาก็คว่าได้ (ในปี 1914 เขาได้สร้างสตูดิโอขึ้นเป็นพิเศษที่ชั้นล่างของบ้านทำให้เขาสามารถสร้างผลงานจิตรกรรมขนาดใหญ่มาก ๆ ได้)

“The Series of Haystacks at Chailly” Claude Monet

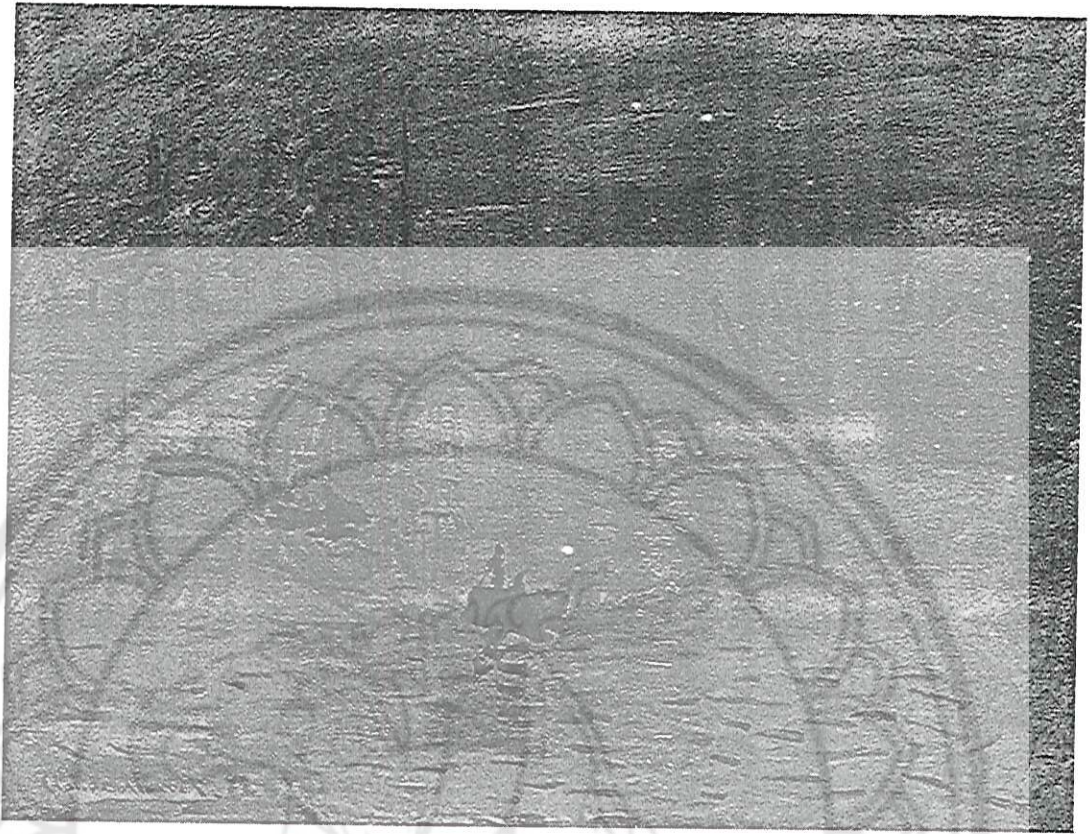
ในช่วงปีสุดท้ายในชีวิต Monet ต้องประสบปัญหาเกี่ยวกับสายตาจนเขาเกือบมองไม่เห็นแต่เขาก็ยังคงเขียนภาพอย่างต่อเนื่องจนถึงวาระสุดท้าย ซึ่งตลอดชีวิตของเขาเขาได้สร้างผลงานที่เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ให้อิทธิพลอันใหญ่หลวงต่อการเกิดขึ้นของศิลปะสมัยใหม่ ที่ซึ่งผลงานของเขาถูกจัดแสดงอย่างถาวรอยู่ในห้องแสดงภาพสำคัญ ๆ ในหลาย ๆ ประเทศ ทั่วยุโรป

"Rain, Steam and Speed" 1844

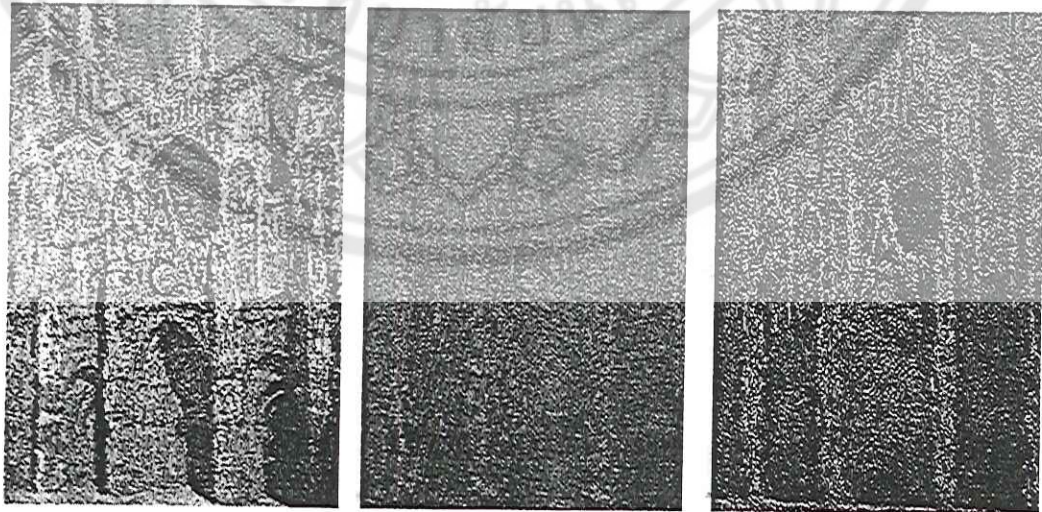
Joseph Mallord William Turner

แนวโน้มนิยมความสนใจเรื่องแสงสีตามหลักทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ เริ่มปรากฏขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1860 Monet กับ Renoir ได้ออกทำงานวาดภาพนอกสถานที่ด้วยกัน ซึ่งทั้งสองปฏิบัติกรบางอย่างตามแนวทางลัทธิ Impressionism ขึ้นเป็นครั้งแรก Monet เริ่มต้นขจัดสีที่ชุ่มมัวออกไป หันมาใช้สีบริสุทธิ์และทิ้งรอยพู่กันอย่างสนุกสนานเข้าแทน ภาพ "ความประทับใจยามรุ่งอรุณ" (Impression : Sunrise) ซึ่งเป็นบ่อเกิดชื่อของกลุ่ม เป็นภาพที่มีแนวความคิดคล้ายคลึงกับภาพเขียนของ Turner จิตรกรชาวอังกฤษ อาจเป็นไปได้ว่า Monet ได้รับความคล้อยมาเพราะเขาเคยไปเยี่ยมกรุงลอนดอน และพยายามจัดการแสดงหลายครั้ง แต่ผิดหวังไม่ได้รับความร่วมสนับสนุน ภาพนี้เป็นภาพพระอาทิตย์กำลังขึ้นยามเช้า การวาดใช้เทคนิคการป้ายพู่กันอย่างรวดเร็ว สามารถจัดแสงสีในอากาศได้อย่างฉับพลันแต่คนทั่วไปจะดูว่าเป็นงานหยาบ เพราะ Monet ไม่แสดงส่วนละเอียดใด ๆ นอกจากสีที่เกิดขึ้นในยามเช้าเท่านั้น

"Impression, soleil levant" (Impression, Sunrise) 1873, Claude Monet

Monet เป็นจิตรกรที่ขยันขันแข็ง ทำงานหนักและช่างสังเกต ตลอดเวลาเขาจะเฝ้าศึกษาแสงสีเกิดจากการแปรเปลี่ยนของมัน ดังเช่นภาพ โบสถ์รูอ็อง (Rouen Cathedral) ซึ่งเขาได้วาดไว้หลายรูป ต่างฤดูกาล แต่จุดมองเดียวกัน นับเป็นภาพชุดที่แสดงให้เห็นผลของแสงที่มีต่ออารมณ์การรับรู้ และผลต่อบรรยากาศในภาพด้วย

"Series of Rouen Cathedral" 1894, Claude Monet

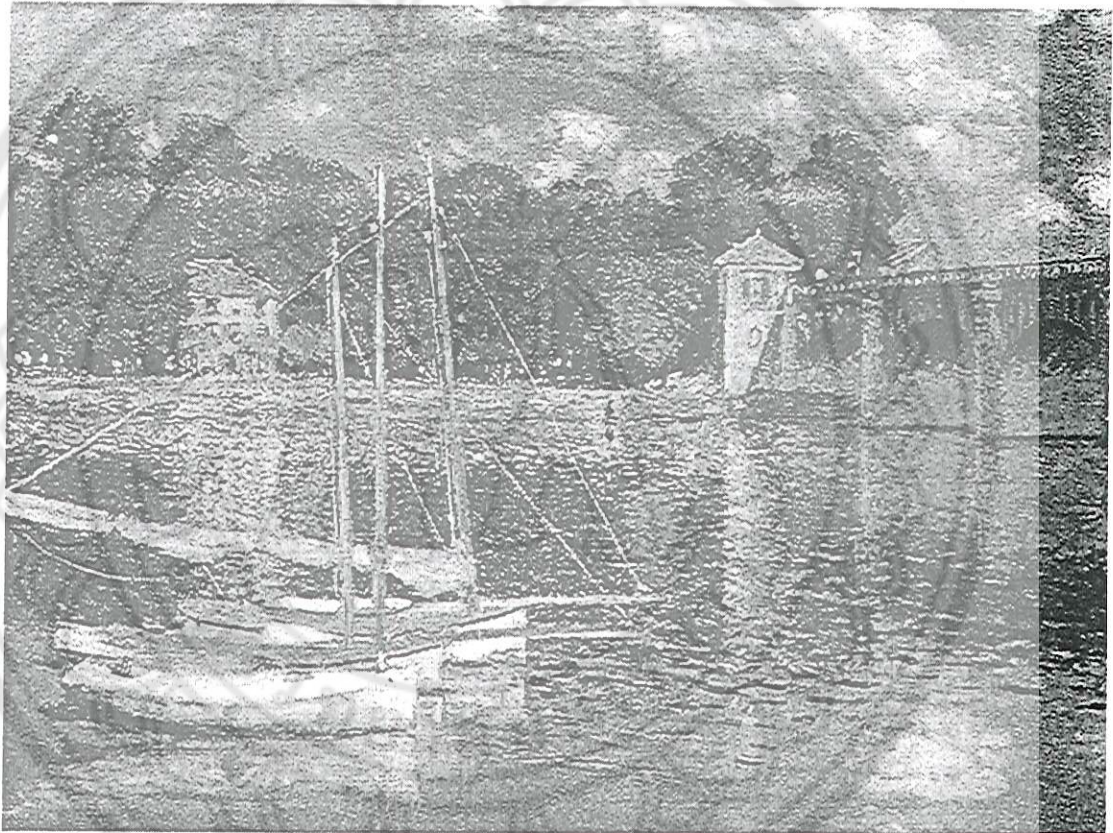
ในปี ค.ศ. 1865 Salon รับภาพเขียนทิวทัศน์ของเขาเข้าร่วมแสดง แม้จะเริ่มประสบ
ความสำเร็จบ้าง Monet ก็ยังคงทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีบ่อยครั้งที่การเงินขาดแคลนอย่างมากถึงกับ
ต้องเที่ยวหิวบิ๋มจากเพื่อนฝูง ภาวะแห่งความคับแค้นและบีบคั้นเช่นนี้เป็นอยู่นาน จนกระทั่งปี ค.ศ.
1889 จึงเริ่มมีฐานะดีขึ้น เมื่อมีโอกาสร่วมแสดงงานคู่กับRodin ประติมากรผู้มีชื่อเสียงในยุคนั้น
Monetขายภาพในครั้งนี้ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ สามารถซื้อบ้านได้ที่Giverny (ฌีแวร์นี) เมื่อมีเงินก็มี
โอกาสเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศได้หลายครั้ง ภาพสุดท้ายแห่งชีวิตของเขาคือ ภาพ “ดอกบัว”
(Water Lilies) วาดจากทิวทัศน์ภายในบริเวณบ้านที่ซื้อไว้ ภาพชุดนี้วาดได้หลายภาพ แต่ละภาพมี
ขนาดใหญ่ มีลักษณะก้าวหน้าคล้ายกับภาพแอบสแตรกท์ของศิลปินยุคหลังมาก กล่าวคือ Monet จับ
เอาแต่ความสำคัญของสี พื้นผิวน้ำและดอกบัวเท่านั้น

“Water Lilies” Oil on canvas, 87.6 x 92.7 cm ; Claude Monet

Monetได้รับการยกย่องอย่างสูงจากผู้นิยมชมชื่นในผลงานของกลุ่มImpressionismว่า เขา
คือผู้นำอย่างแท้จริงของกลุ่ม ตลอดชีวิตได้ทำงานตามอุดมการณ์นี้จนถึงวาระสุดท้าย ซึ่งตาบอด
สนิทก่อนจะถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1926 รวมอายุได้ 86 ปี

การทำงานของMonet มีหลักบางประการเท่าที่ควรทราบก็คือ วัตถุต่าง ๆ ซึ่งปรากฏแก่ จักษุประสาทของเราภายใต้แสงธรรมชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีความสัมพันธ์กันอย่างดี Monet ยึด หลักปฏิบัติในการทำงานนอกห้องทำงานอย่างเคร่งครัด งานทุก ๆ ชิ้นจะเน้นให้เห็นความสนใจใน เรื่องแสงและสี เทคนิคการใช้สี เมื่อต้องการให้ได้สีที่มีความสว่าง และการให้มีความสว่างดัง แสงอาทิตย์ ย่อมมิได้มาจากการผสมสีแบบสำเร็จรูปในงานสีหรือคอล์ย ๆ เกลี่ยสีให้เข้ากัน หากเขา พิจารณาไปถึงรอบแถมของสีบริสุทธิ์ ให้ความสำคัญของสีคู่ปฏิบัติ สร้างสีให้มีความสำคัญ มากกว่ารูปทรง คล้ายกับว่าแสงสีได้ห่อหุ้มสร้างรูปวัตถุมากกว่าจะเป็นรูปทรงของวัตถุเลย ๆ

"The Bridge at Argenteuil" 1874 , Claude Monet

Monetชอบใช้สีสดที่เป็นปฏิบัติในบริเวณใกล้เคียงกัน เมื่อมองดูในระยะใกล้จะแลเห็น แต่สีแถมระยิบระยับ เป็นรอยแปรงป้ายอย่างสนุกสนาน ครึ่งพอลอยห่างออกมาก็จะเห็นสีต่าง ๆ กลมกลืนกันอย่างน่าพิศวง เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาต้องการให้สีผสมกันในดวงตาของผู้ชมมากกว่า ผสมกันเองบนพื้นผ้าใบ ระยะแรกของผลงานยังคงมีเส้นบอกกำหนดขอบเขตของรูปทรง แต่ระยะ หลังได้ลดเส้นลง เหลือเพียงสีและแสง นอกจากนี้Monetยังเป็นผู้ริเริ่มการวาดภาพเป็นชุด เพื่อแสดง ความผันแปรของอารมณ์และแสงสีในเวลาต่าง ๆ กัน เช่น ภาพชุดกองฟางมีจำนวนมากกว่า 20 ภาพ ในเรื่องราวเดียวกัน แต่ต่างเวลาและฤดูกาล

Pierre-Auguste Renoir

ปีแอร์ ออกุสต์ เรอเนอร์ (Pierre Auguste Renoir, ค.ศ. 1841-1919)

เกิดที่เมือง ลิมอจส์ (Limoges) เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1841 ถึงแก่กรรมที่เมือง คานส์-ซูร์-เมอร์ เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1919 บิดาเป็นช่างตัดเสื้อผ้า พาครอบครัวอพยพไปทำมาหากินในปารีสขณะที่Renoirอายุเพียงเล็กน้อย เมื่อเขาร่ำวัย ครอบครัวยามให้เขาเป็นนักดนตรี แต่ตัวเองชอบวาดภาพ บิดาจึงพาไปทำงานในโรงงานเครื่องปั้นดินเผา มีหน้าที่เขียนลวดลายบนแผ่นกระเบื้องเคลือบ เมื่องานเลิกชอบไปชมพิพิธภัณฑ์ลูฟว์เสมอ ๆ บางครั้งก็ช่วยพี่ชายแกะเหรียญตราที่ใช้ประดับตามพัด เขาลาออกจากโรงงานทำเครื่องเคลือบ ไปทำงานเกี่ยวกับการตกแต่งผ้า幔ตามโบสถ์ จากประสบการณ์ในชีวิตวัยเยาว์ ทำให้Renoirเป็นจิตรกรผู้มีฝีมือและความชัดเจนในทางช่างอย่างชำนาญยิ่ง

ในปี ค.ศ. 1857 ภาพแรกเท่าที่ปรากฏ คือ ภาพนายของเขาเอง ปี ค.ศ. 1862 เริ่มศึกษาศิลปะอย่างจริงจัง โดยได้สมัครเรียนใน Ecole des Beaux-Arts ภายใต้การสอนของเกลแบร์ ที่นี้เขาได้พบกับMonet ,Sisley และBazille เขาเช่าห้องทำงานเล็ก ๆ ร่วมกับSisley ที่ถนนคองมีน Renoir มักจะชักชวนสหายทั้งสามไปเขียนภาพที่ป่าFontainebleau อยู่บ่อยครั้ง นอกจากนั้นยังได้พบกับนอร์ชิส ไคเอส ซึ่งมีอิทธิพลต่อผลงานของจิตรกรรุ่นเยาว์เหล่านี้ ปี ค.ศ. 1866 เขาเริ่มส่งผลงานเข้าประกวด ซึ่งยังมีลักษณะเป็นงานเรียนมากเกินไป (ภายหลังเขาได้ทำลายมันทิ้ง) และภาพเหล่านั้นถูกคัดออกจากการแสดง และในปีต่อมาก็ถูกคัดออกอีกเช่นกัน ในปี ค.ศ. 1868 ผลงานที่ชื่อ ลิส (Lise) ได้รับความสำเร็จอย่างน่าภาคภูมิใจเมื่อได้รับคัดเลือกให้เข้าแสดง ซึ่งตอนนั้นอายุย่างเข้า 25 ปีพอดี

“Provencher's Mill at Moret” 1884 , Alfred Sisley

Renoir มีความนิยมชมชอบต่อ Courbet ศิลปินแห่งกลุ่ม Realism มาก ตลอดชีวิตการทำงาน เขาผูกพันอยู่กับศิลปินในกลุ่ม Impressionism เรื่อยมา โดยเฉพาะ Bazille และ Monet ต่างร่วมกันทำงานเสมอ ต่อมาเกิดสงคราม Franco-Prussian นั้น Bazille (บาซีล) ได้เสียชีวิตในสงครามนี้ เมื่อปี ค.ศ. 1870

"La loge" 1874, Pierre-Auguste Renoir

ในปี ค.ศ. 1870 Renoir ถูกเกณฑ์เป็นทหารที่เมืองบอร์โด เขาเขียนภาพใบหน้าของผู้บังคับบัญชาไว้หลายภาพ เมื่อปลดออกประจำการก็กลับมาดำเนินการเขียนรูปต่อไป เขาได้เขียนภาพมุมต่าง ๆ ในนครปารีสไว้มาก ในระหว่างนี้ค้นพบวิธีการรายสีที่ทำให้สีดูสดใส รูปคนและวัสดุต่าง ๆ เขาวาดให้ดูกลมกลืนมาก แต่ดูรู้สึกราวกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นของเหลวและมีบรรยากาศใส เขาชอบใช้วิธีการประสานกลมกลืนกันของสี ให้ความสัมพันธ์กันระหว่างสีที่เป็นเงาและสีที่เป็นแสงสว่าง รวมทั้งสีที่ทำเป็นแสงจัดเมื่อถูกแดดกระทบ Renoir ทำได้งดงามอย่างน่าพิศวง

“Le déjeuner des canotiers” (The Luncheon of the Boating Party) 1881, **Renoir**

Renoir ประสบความสำเร็จอย่างดียิ่งหลังจากที่เสนองานชุดนี้ เขาเริ่มอยู่ในความสนใจของ Durand-Ruel (ดูรองค์-รูเคอ) ผู้สนับสนุนศิลปินกลุ่ม Impressionism และสุดท้ายบุคคลทั้งสอง กลายเป็นเพื่อนกัน ราวปี ค.ศ. 1874 เขาได้ส่งงานแสดงที่ห้องแสดงภาพของ Nadar มีภาพ “ห้อง พิเศษในโรงละครอุปรากร” เข้าร่วมแสดงด้วย ต่อจากนั้นมา Renoir เริ่มใช้สีจัดจ้าน บางภาพเขา ระบายด้วยสีอ่อนนุ่มเกลี้ยงเรียบร้อยผสมคละเคล้ากับการระบายแบบเห็นรอยแปรงพู่กัน Renoir ได้ ชื่อว่าเป็นผู้ที่เขียนสีได้สดใส ทั้งนี้เป็นเพราะนำวิธีการระบายสีของ Titian, Rubens และ Manet มาใช้ ผสมผสานกับตนเป็นวิธีการส่วนตัว

ในประวัติการแสดงผลงานของพวก Impressionism ระยะแรกเริ่มนั้น ต่างประสบความสำเร็จอย่าง แรง ผลงานของพวกเขาทั้งหมดถูกคัดออกจากซาลง ดังนั้น จึงได้พร้อมใจกันไปเปิดการแสดง ครั้งแรกที่ห้องแสดงภาพของ Nadar ในปี ค.ศ. 1875 และก็มีผิดหวังอีกเช่นเคย เนื่องจากมีคนมาดูเพียง เล็กน้อย ทำให้สมาชิกของกลุ่มมีความจำเป็นทางเศรษฐกิจรัดตัว หลังจากนั้นก็มี การขายภาพทำนอง เลหลังซึ่งนักวิจารณ์ศิลปะต่างตำหนิว่าเป็นความหายนะทางพาณิชย์ครั้งใหญ่ โดยมีการขายภาพ 70 ภาพของ Monet, Sisley, Marisot และ Renoir ที่โอเต็ลโครโนในราคาถูก แม้ว่าสหภาพรวมกลุ่มจะ

ยากจนขัดสนด้านส่วนตัวของRenoirเอง ยังไม่อัปจนทีเดียว ยังได้รับการว่างจ้างและสนับสนุนอยู่เสมอจากตระกูลเฮ็นเรียตกับนักสะสมภาพชื่อ โจเซกต์และโคเดต์อยู่ตลอดเวลา

“The Canoeists' Luncheon” 1879-80, Pierre August Renoir

ในปี ค.ศ. 1876 Durand-Ruel เปิดแสดงภาพของกลุ่มImpressionism ขึ้นอีก คราวนี้กลับได้รับการต้อนรับอย่างเอ็นชวยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก ระหว่างนี้Renoir เข้าคลุกคลีกับบรรดานักเขียนศิลปินสาขาต่าง ๆ และนักการเมือง เขาได้เขียนภาพคนเหล่านี้ไว้มาก ดังเช่น ภาพนักแสดงชื่อ ยีน ซามารี เป็นต้น ในปี ค.ศ. 1877 เขาส่งผลงานเหล่านั้นแสดงในงานของกลุ่มImpressionism ครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1879 ซาลงได้รับภาพของเขาเข้าร่วมแสดง

ในปี ค.ศ. 1881 Renoirหันไปเขียนภาพทิวทัศน์และชีวิตชาวเมืองในสมัยนั้น เขาได้เขียนภาพ “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” (Luncheon of the Boating Party) อันมีชื่อเสียงขึ้น ะยะนี้เขาจะเห็นห่างจากเพื่อนร่วมอุดมการณ์ ไม่แสดงภาพด้วย แต่ยังคงส่งภาพเข้าประกวดในซาลงของทางรัฐบาลเขาเดินทางไปแอลจีเรียและอิตาลี ในอิตาลีเขาชอบเมืองเวนิสมาก และได้นำภาพวาดทิวทัศน์ของเมืองนี้ไว้หลายภาพ ในขณะที่เขากลับไม่ค่อยสนใจสถาปัตยกรรมในโรมและฟลอเรนซ์ หากแต่ใช้เวลาทั้งหมดขลุกอยู่ในพิพิธภัณฑ์เพื่อศึกษางานของศิลปินยุคก่อน Raphael เป็นจิตรกรที่เขารู้สึกประทับใจมากที่สุด ในระหว่างเดินทางกลับก็แวะพักกับCezanne 3 สัปดาห์ที่เลสตัด และบุคคลทั้งสองได้ออกไปวาดภาพด้วยกัน

"Le Moulin de la Galette" 1876 , Auguste Renoir

ปี ค.ศ. 1882 Renoir เดินทางท่องเที่ยวยังแอลจีเรียอีก และกลับมาร่วมแสดงผลงานของพวกเขา Impressionism ครั้งที่ 7 ครั้งนี้เขาส่งภาพแสดงรวมเป็นจำนวนถึง 25 ภาพ แม้บางครั้งจะเห็นห่างจากการสมาคมของกลุ่ม แต่ยังคงมีความสัมพันธ์อันดีต่อ Monet ตลอดมา ทั้งสองเดินทางท่องเที่ยวไปที่เมืองมาร์แซย์และเจนัวด้วยกัน Renoir ได้แยกตนเองออกจากกลุ่ม impressionism อย่างเด็ดขาดในระยะนั้น ปลายชีวิต ซึ่งในช่วงระยะเวลานี้เขามีความกระตือรือร้นสนใจในการวาดภาพคน โดยเฉพาะภาพผู้หญิง นอกจากนี้ยังชอบวาดภาพเกี่ยวกับเรื่องของการคิดที่ไร้สิ่งบังคับ และในความรักคล้ายกับความรักของสัตว์ ยิ่งอายุมากขึ้น Renoir กลับไปมีความนิยมชมชอบผลงานของศิลปินในอดีต ซึ่งเขาคิดว่าควรเป็นผู้รับสืบทอดมรดก ยิ่งได้มาเห็นผลงานของ Raphael ยิ่งทำให้เขาหลงใหลศิลปะโบราณมากขึ้น ไม่ปรารถนาเป็นผู้นำบุกเบิกต่อไป แต่ต้องการย้อนกลับไปสร้างงานอันเต็มไปด้วยอารมณ์ และมีความรู้สึกอย่างมีเหตุผลระหว่างสัญชาตญาณกับเหตุผลตามแบบโบราณระหว่างความรู้สึกอันอ่อนไหวภายในกับความรู้สึกทางช่างอย่างเข้มงวดที่ศิลปินในอดีตทำได้ Renoir หลงใหลในศิลปะคลาสสิก แต่ประสบการณ์ส่วนตัวทำให้เขาไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น เขารู้ว่าแสงเงามีได้มีจุดสิ้นสุดในตัวของเขาเองหากยังคงต้องการเรื่องของการวาดเส้นและการจัดภาพองค์ประกอบรองรับด้วย เท่ากับ Renoir ใฝ่หาความรู้ของ Impressionism ผสมเข้ากับของโบราณในอดีตมาสร้างงานชิ้นใหม่ระหว่างนั้นปลายชีวิต ในปี ค.ศ. 1886 เขาปฏิเสธจะร่วมแสดงผลงานกับกลุ่ม

Impressionism ครั้งที่ 8 ซึ่งเป็นการแสดงครั้งสุดท้ายของกลุ่ม แต่ยอมรับคำเชื้อเชิญของดู Durand-Ruel ให้ส่งผลงานไปแสดงที่เมืองนิวยอร์กแทน

ผลงานในยุคสุดท้าย Renoir ไม่พยายามใช้เส้นตัดแสดงรูปขอบเขตของภาพ เขาเพิ่มความละเอียดอ่อน จำกัดรอยแปรง มีแสงที่ยุ่งเหยิงขึ้น รูปทรงของคนที่ทำเป็นปล้อง ๆ น้อยลง ผสมสีน้ำมันมากจนดูเข้ม ทำสีให้เหลือบเลื่อมพรายมากขึ้น เขานำเทคนิคเหล่านี้มาเขียนภาพคนอาบน้ำ มีเด็ก ๆ ในชุดฤดูร้อนนั่งอยู่ชายหาดหรือไม้กั้นนอนบนพื้นหญ้า ส่วนมากเป็นภาพที่เขียนขึ้นในระหว่างเดินทางไปพักผ่อนตามชนบท ยิ่งใกล้วาระสุดท้ายของชีวิตผลงานของเขายิ่งดูคล้าย Rubens มากกว่า Raphael ผลงานกลับไปสู่อดีตคล้ายของโบราณมากขึ้นทุกที

“La famille de l'artiste” 1896, Auguste Renoir

ในปี ค.ศ. 1904 มีการจัดงานแสดงเป็นเกียรติแก่เขา โดยจัดห้องพิเศษให้เฉพาะในสถานแสดงภาพชื่อ ซาลง โคตอน ในขณะที่เกียรติยศเริ่มหลังไหลเข้ามา มีการฉลองอย่างใหญ่โต สุขภาพของ Renoir ตกอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรม เขาป่วยทั้งโรคไขข้ออักเสบ ธาตุพิการจากโรคกล้ามเนื้อ และมีโรคหลอดเลือดอักเสบแทรกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังมีชีวิตอยู่พร้อมกับทำงาน ได้อีกหลายชุด ปี ค.ศ. 1910 เดินทางไปเมืองมิวนิคเพื่อร่วมแสดงงาน อีกสองปีต่อมา โรคไขข้ออักเสบก็คุกคามขาทั้งสองข้างจนไม่สามารถเดินได้ แต่ก็ยังคงทำงานต่อไป ภาพทิวทัศน์ ภาพหุ่นนิ่ง และหลายภาพที่เขาวาดขึ้นยังคงดำรงลักษณะเรื่องรูปทรง แสง และการประสานกลมกลืนกันของการจัดองค์ประกอบ มีสีที่มันฉิมและมีความกลมกลืนแน่นชัดมากตามลักษณะเดิม เขาทำงานโดยนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้ช่วย ในยุคนี้เขาได้สร้างประติมากรรมขึ้นชื่อ “หญิงสาวซักผ้า” (Kneeling Washer Woman) และ “ชัยชนะของวีนิัส” (Victorious Venus) นับเป็นรูปปั้นชิ้นสำคัญของ

ประติมากรรมสมัยใหม่ ซึ่งRenoirในขณะนั้นเท่ากับเป็นศิลปินสูงอายุได้ใส่ความนุ่มและพลังแรงลงไป ทั้ง ๆ ที่ตัวเองดันสภาพเหล่านั้นแล้ว

ยิ่งใกล้ยุคสุดท้ายของชีวิต ลักษณะรุนแรงในรอยพู่กัน หรือสีที่เป็นประกายเหลือบเลื่อมพรายอันเป็นลักษณะงานระหว่างปี ค.ศ. 1890-1900 ได้จางลงไป เขากลับรับอิทธิพลของศิลปินเวนิสและRubensไว้เต็มที่ตั้งกล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ ยังจะสังเกตเห็นได้ชัดจากรูปทรงที่กระจัดกระจายออก และทำบรรยากาศพร่ามัวไม่ชัดเจนตามแบบวิธีการของTitian สีที่ใช้ส่วนมากเป็นสีแดงเลือดนก (Vermillion) สีกุหลาบ (Rose Madder) และสีน้ำตาล ผสมกับสีคราม (Cobalt Blue) สีเขียวมรกต (Emerald Green) สีน้ำตาลทอง (Ochre) iva และสีดำ (Ivory and Black) ภาพเขียนที่เด่นในปัจจุบันนี้ก็คือ ภาพ “การตัดสินของเจ้าชายปารีส” (The Judgment of Paris, ค.ศ. 1908) และอีกหลายภาพที่นำเอาเรื่องราวของศาสนานิยายมาวาด ผลงานในระยะหลังนี้ผู้งานในระหว่างปี ค.ศ. 1882-1897) ไม่ได้เลย เพราะผลงานในยุคแรกนั้นเต็มไปด้วยเสน่ห์ของความสดชื่นในความมีพลังของความเป็นหนุ่ม มีรูปทรงงามบริสุทธิ์มีส่วนที่สัมพันธ์กันอย่างดี รวมเข้ากับการใช้สีอย่างเหมาะสมพอดี

“Les baigneuses (Bathers)” 1918, Auguste Renoir

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1918 Renoir กลับไปเยี่ยมบ้านที่เอสซัวส์ และรีบเดินทางกลับปารีสเพื่อดูภาพเหมือนของมาดามบอร์จ ชาร์ปองดิเยร์ ซึ่งเขาวาดขึ้นและทางรัฐบาลจะซื้อไปแขวน

ไว้ในพิพิธภัณฑ์ลูฟว์ เก้าอี้สำหรับคนเจ็บได้พาเขาไปหยุดต่อหน้าภาพ “พิธีสมรสที่คานาล” (Marriage at Canal) ของเวโรเนเซ (Veronese) เป็นเวลานาน เขาได้เข้ามาดูภาพนี้อยู่เสมอ นับเป็นภาพชีวิตสุดท้ายที่อยู่ในความทรงจำของผู้สนใจในตัวRenoir เพราะอีกไม่นานเขาก็ถึงแก่กรรมอย่างสงบ

“Bust of Madame Renoir” 1916, Auguste Renoir

ที่แผ่นหินจารึกคำอาลัยบนหลุมฝังศพของRenoir ที่เมือง กานส์-ซูบร์-แมร์ มีข้อเขียนกล่าวถึงความต้องการอันเป็นรากฐานในการดำรงชีวิตของเขาว่า “โลกเปรียบเสมือนสวนสวรรค์ของพระเจ้าและสิ่งนี้คือที่ข้าพเจ้าต้องการจะวามัน”

ความสัมพันธ์ระหว่างRenoir และMonet

บุคคลทั้งสองเคยออกเขียนภาพนอกสถานที่ด้วยกันเสมอ แต่ถึงกระนั้นทั้งสองต่างมีแนวทางการแสดงออกที่โดดเด่นแตกต่างกัน แม้ว่าRenoir จะเคยสร้างงานดี ๆ เกี่ยวกับภาพทิวทัศน์ไว้มากก็ตามแต่เขากลับมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะจิตรกรเขียนภาพเกี่ยวกับเรื่องการพักผ่อนหรือความสนุกสนานของชาวเมืองตามชานเมืองหรือชนบท ผลงานของเขามีจุดเด่นอยู่ตรงที่แสดงภาพปรารถนาของชาวเมืองสมัยใหม่ ที่จะหลบหนีออกจากเสียงอันอึกทึกจอแจและความสกปรกในเมือง กลับสู่สภาพเดิมที่มีธรรมชาติหอมล้อมดังเช่นบรรพบุรุษของชาวเมืองได้เคยอยู่มาก่อน

ภาพเขียน “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” (Lunch on of the Boating Party) เคยถูกเขาเขียนว่าเป็น “ภาพเขียนเกี่ยวกับการพักผ่อน” ทั้ง ๆ ที่ตามความจริงแล้วเรื่องราวเช่นนี้ศิลปินยุคก่อน คือ Courbet เคยวาดไว้หลายภาพ และต่อมาโดยฝีมือของ Manet, Monet และศิลปินอื่น ๆ ต่างพยายามกระทำกัน แต่ดูเหมือนว่าในบรรดาศิลปินทั้งหลาย Renoir จะทำได้ดีมาก ภาพของเขาแสดงความสนุกสนานเพื่อพลาณามัยได้อย่างถึงแก่นแท้ Renoir มองภาพเด็กหนุ่มสาวทั้งหลาย ซึ่งมีอารมณ์รื่นเริงครื้นเครง สนุกสนานด้วยสายตาที่เป็นมิตรและความเข้าใจอันดี สามารถสะท้อนบรรยากาศดังกล่าวออกมาได้อย่างใกล้เคียง

“Jeunes filles au piano” (Girls at the Piano) 1892, Auguste Renoir

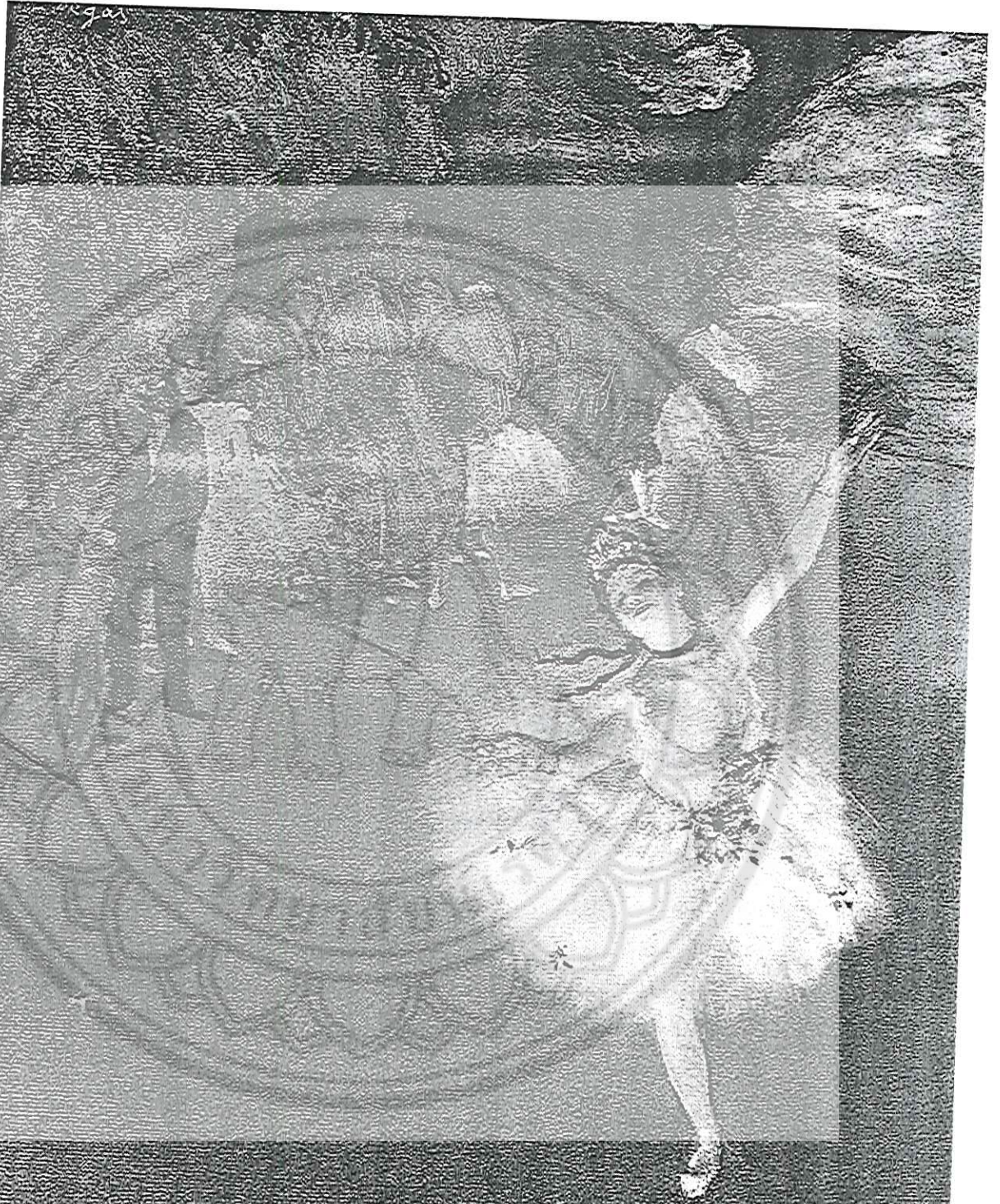
ในความรู้สึกเหล่านี้ Renoir ไม่ได้เพียงแค่เสนอเรื่องราวเท่านั้น หากได้เปิดเผยธรรมชาติของเขามีต่อชีวิต โดยแสดงออกในสปีริตที่สะอาด และสอดใส่อารมณ์อันสนุกสนานของศิลปินไว้ด้วย มีข้อน่าสังเกตอย่างหนึ่ง คือ ในยุคนี้ภาพพิมพ์ของญี่ปุ่นได้ให้ความคิดในการมองแบบ ฟานทิจ-พอยท์ เพอสเพคทีฟ (Vantage-Point Perspective คือ การเขียนทัศนียภาพแบบมองจากเบื้องบนลงสู่เบื้องล่าง) Renoir ได้ใช้วิธีการมองดังกล่าวมาใช้วิธีการมองดังกล่าวมาใช้กับผลงานของตน วิธีการมองแบบนี้มีอิทธิพลต่อพวกศิลปิน Impressionism โดยนำวิธีการมาจากภาพพิมพ์เด่น ๆ ของศิลปินญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในฝรั่งเศสตั้งแต่ปี ค.ศ. 1850 เพราะว่าได้มีการขยายการค้าติดต่อกันระหว่างตะวันตกและตะวันออกไกล (งานเหล่านี้ได้มีอิทธิพลโดยตรงต่อ Degas,

Toulouse-Lautrec , Van Gogh และคนอื่น ๆ มาก) นอกจากนี้ วิธีการมองอย่างใกล้ ๆ มองจากเบื้องบนหรือมองจากด้านข้าง ทำให้ภาพเกิดองค์ประกอบต่าง ๆ กันอย่างคาดไม่ถึงซึ่งRenoir นำมาใช้ได้อย่างได้ผลดียิ่งอีกด้วย

ภาพ “การเลี้ยงอาหารกลางวันบนเรือ” แสดงถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น ผู้ชายในชุดกะลาสีเรือสวมหมวกฟาง หญิงสาวกำลังหยอกล้อกับลูกสุนัข โต๊ะอาหารอันยุ่งระเกะระกะ เป็นภาพที่เราจะเห็นบ่อย ๆ ทั่วไปในงานเลี้ยงรื่นเริง Renoir มีวิธีการจัดภาพโดยสร้างให้เกิดความรู้สึกเหมือนผู้ชมภาพมองจากที่สูงลงไปเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ ภาพคนของเขามีเนื้อเรื่องสนุกมากกว่าของMonet เช่นเดียวกับภาพทิวทัศน์ของMonet ก็มีความดีเด่นมากกว่าของRenoir

"Alphonsine Fournaise" 1879, Pierre-Auguste Renoir

Edgar Degas

Edgar Degas (Edgar Degas, ค.ศ. 1834-1917)

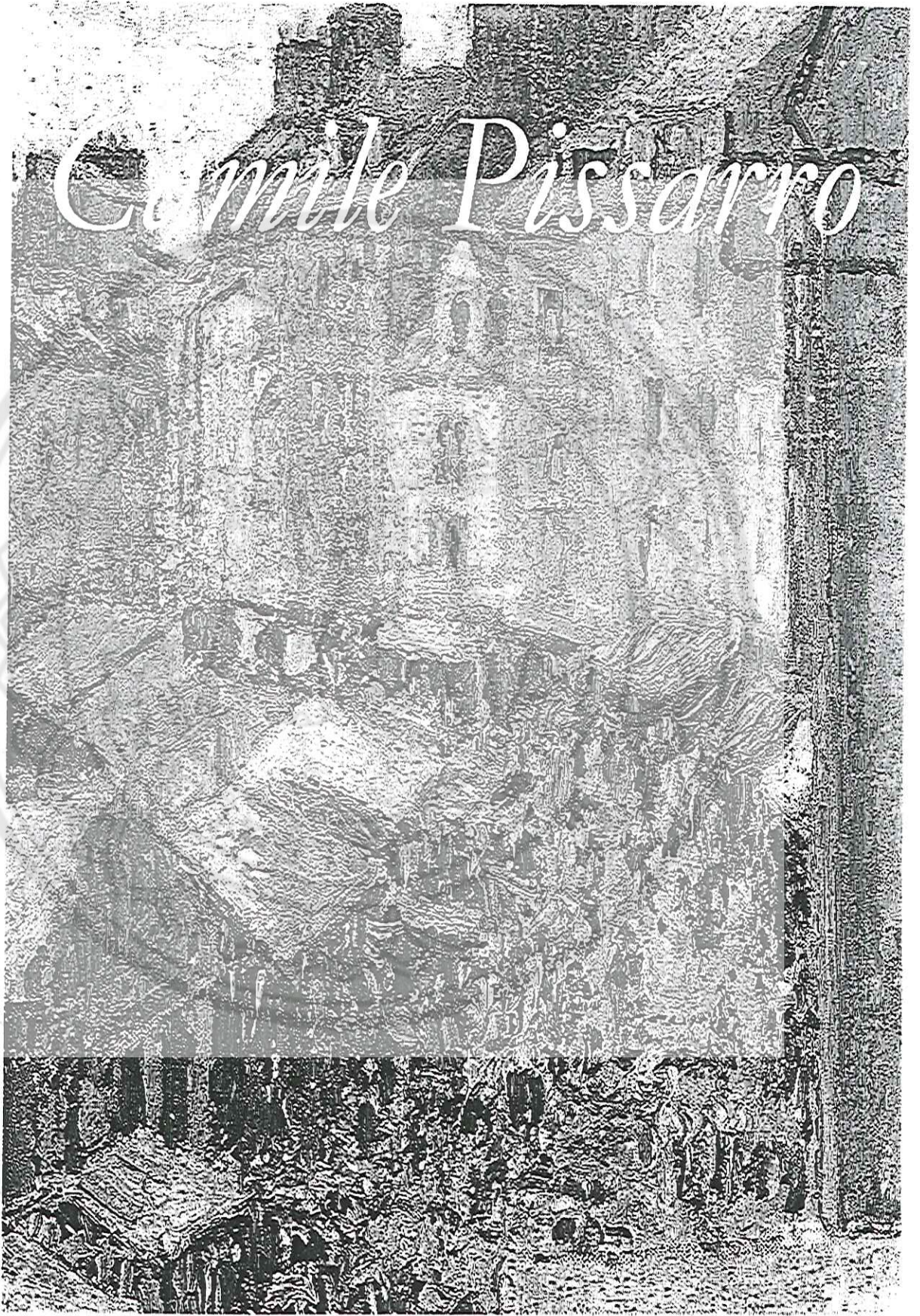
จิตรกรชาวฝรั่งเศสบุตรชายนายธนาคารผู้ร่ำรวย เริ่มต้นศึกษาวิชากฎหมายมาก่อน ครั้นปี ค.ศ. 1855 จึงเบนเข็มไปศึกษาศิลปะ โดยสมัครเข้าเรียนที่ Ecole des Beaux-Arts ในปารีส หลังจากนั้น ได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังเมืองเนเปิลและโรม จนกระทั่งปี ค.ศ. 1861 จึงเดินทางกลับปารีส ผลงานในระยะแรก เขาชอบวาดภาพซึ่งมีลักษณะเก่าแบบคลาสสิก (Classic style) กล่าวคือ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องศาสนา เทพนิยาย หรือไม่กี่ประวัติศาสตร์ ต่อมาภายหลัง ได้เปลี่ยนไปเขียนรูปนางระบำ การแข่งม้าชีวิตในเมือง และชีวิตคนในยุคนั้น แม้ว่าเขาเองไม่ค่อยจะมีความคิดเห็นสอดคล้องกับ ทฤษฎีของลัทธิ Impressionism มากนัก แต่ก็เข้าร่วมขบวนการด้วยเพราะไม่ชอบหลักการของพวกศิลปะแบบเก่า ๆ และได้ร่วมแสดงกับกลุ่ม Impressionism ทุกครั้ง จนกระทั่งปี ค.ศ. 1886 จึงได้เลิกเมื่อ สุขภาพทรุดโทรมตามวัยชรา และตาบอดก่อนจะถึงแก่กรรม บั้นปลายชีวิตเขาได้ปลีกตัวออกจาก สังคมอย่างสิ้นเชิง Degas ได้ค้นพบสิ่งเหมาะสมเจาะกับสิ่งแวดล้อมใหม่ของศตวรรษที่ 19 ผลงานของเขาจะแสดงถึงชีวิตในมุมต่าง ๆ เช่น นักอุตสาหกรรม ภาพทิวทัศน์ของเมือง ถนน การตกแต่ง ภายในของสถานเริงรมย์และชีวิตประจำวันของชนทุกชั้น เขาเฝ้าสังเกตกิริยาและพฤติกรรมของ หญิงชายในสมัยนั้น ด้วยการจับอากัปกิริยาต่าง มาใช้สร้างงาน เพื่อความสะดวกรวดเร็ว เขา นำภาพถ่ายจากกล้องถ่ายรูปมาใช้ร่วมกับความรู้ต่าง ๆ จากพิพิธภัณฑน์ บวกความเป็นช่างฝีมือของเขา ผสมกันเข้ากับการค้นพบใหม่ในทฤษฎีสีและการมองธรรมชาติตามสายตาของพวก Impressionism ทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างดียิ่ง Degas ชอบเขียนภาพด้วยสีชอล์ก (Pastel) ซึ่งเขามีความชำนาญอย่างยอดเยี่ยมหาตัวจับได้ยาก นอกจากนี้ยังชอบทำภาพพิมพ์ด้วยวิธีการใช้แม่พิมพ์ที่พิมพ์ ภาพได้ครั้งเดียว (Monotype) อีกทั้งยังสนใจการปั้นด้วยดินหรือขี้ผึ้ง สิ่งทดลองการประติมากรรม เหล่านี้เขาไม่ได้ตั้งใจนำออกแสดง แต่ทำขึ้นเพื่อศึกษาท่าทาง ส่วนที่เหลือเป็นทองแดงก็ทำขึ้นมาภายหลังจากรมกรรมของเขา ผลงานส่วนใหญ่ของ Degas ไม่เน้นภาพให้มีจุดเด่นเป็นพิเศษ ทุกอย่างมีความสำคัญเท่าเทียมกันหมด

"Rehearsal of a Ballet on Stage" 1899, Edgar Degas

Degas วาดในสิ่งที่เขารู้สึกตามฐานะสภาพแวดล้อมเดิมที่มาจากครอบครัวอันมั่นคง ผลงานจะไม่แสดงความรู้สึกต่อสังคมในแง่ที่พวก Realism ต้องการ (ดังเช่น เน้นความยากจน ความแตกต่างทางชนชั้น หรือความอยุติธรรม) เรื่องราวที่ปรากฏในภาพจึงเป็นเพียงเท่าที่ตาจับได้ เขาถ่ายภาพความเคลื่อนไหวของนางระบำ แสงสีวิทยาศาสตร์ในโรงละครอุปรากร หรือภาพฝูงชนตามบาร์ มาใช้อยู่เสมอฝีมือวาดเส้นของจิตรกรผู้นี้อยู่ในขั้นยอดเยี่ยม นับเป็นจุดเด่นอันยิ่งใหญ่ในผลงาน Degas สามารถวาดภาพคนที่แสดงท่าทางเคลื่อนไหวได้อย่างดี ครั้นเมื่อนำวิธีการวาดด้วยสีชอล์กเข้ามาผสม ทำให้ผลงานบรรลุถึงคุณค่ายอดเยี่ยม คือ ได้ทั้งเส้นที่มีความสมบูรณ์ สีสะอาดสดใส และพื้นผิวที่เกิดขึ้นจากรอยชอล์กซึ่งปาดอย่างรวดเร็ว บังเกิดสภาพบรรยากาศเคลื่อนไหว สิ่งเหล่านี้สร้างให้ Degas เป็นจิตรกรคนสำคัญคนหนึ่งในยุคนั้น

Camille Pissarro

คามิล ปัสซาร์โร (Camille Pissarro, ค.ศ.1830-1903)

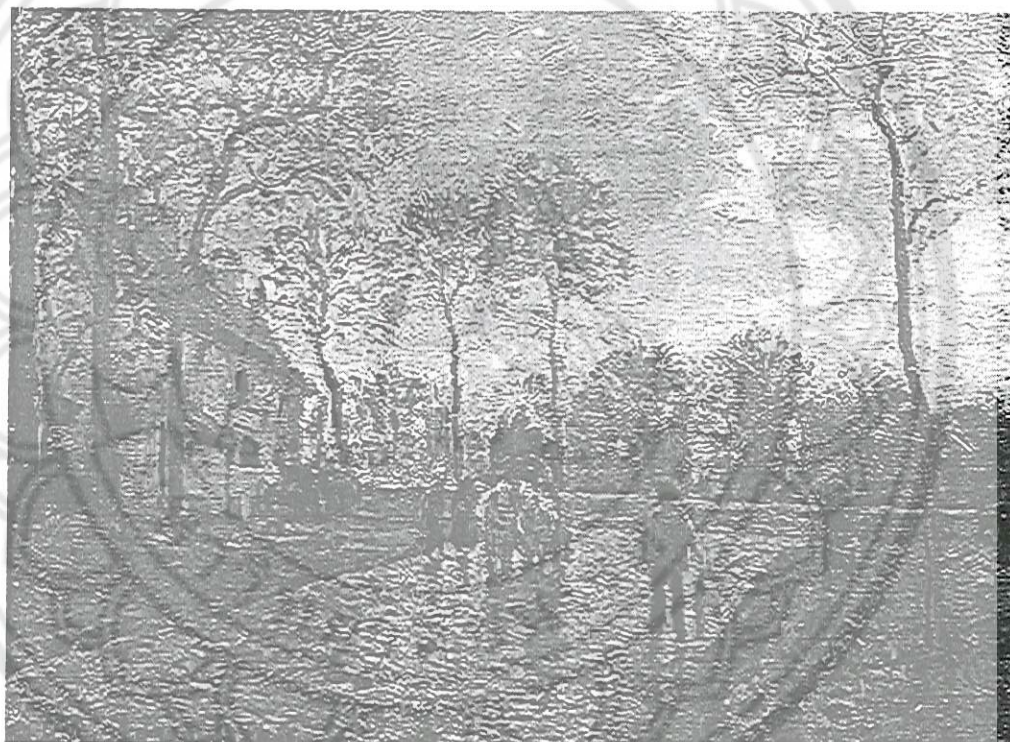
เกิดที่หมู่บ้านเซนต์ ธิมัส ของเดนมาร์ก บิดามีเชื้อสายโปรตุเกส - ชิว ซึ่งเป็นเจ้าของร้านค้าอยู่ในหมู่บ้านนี้เอง ชีวิตในปฐมวัยPissarro ถูกส่งไปศึกษาเบื้องต้นในปารีส จนกระทั่งอายุ 17 ปี จึงถูกเรียกตัวกลับบ้านเพื่อทำงานในหน้าที่เสมียนในบริษัทของบิดา เขาใช้เวลาว่างฝึกฝนการวาดเส้นอยู่เสมอ จนกระทั่งอายุ 22 ปี ออกรันทดลองชีวิตเท่าที่เป็นอยู่ไม่ไหว ก็หลบหนีไปประเทศเวเนซุเอลากับจิตรกรชาวเดนมาร์กผู้หนึ่ง บิดามารดาอุตส่าห์ติดตามตัวมา และเอาใจใส่โดยส่งไปศึกษาวิชาจิตรกรรมที่กรุงปารีส

“La Foire a Dieppe, matin, soleil” (The Fair in Dieppe, Sunny Morning)1901, Camille Pissarro

Pissarro เดินทางไปปารีสในปี ค.ศ. 1855 เป็นระยะเวลาที่งานมหกรรมโลกกำลังแสดงอยู่พอดีเขามีโอกาสเห็นผลงานของศิลปินชั้นนำในยุคนั้นหลายคน เช่น Delacroix, Ingres, Courbet, Millet และCorot ผลงานของMillet เป็นที่ประทับใจ แต่ยังไม่เท่ากับที่เขาหลงใหลในงานของCorot ถึงกับไปพบหาเป็นส่วนตัวเพื่อมอบตัวเป็นศิษย์ Pissarroแสดงผลงานสองครั้งในปารีสในฐานะศิษย์ของCorot จนกระทั่งปี ค.ศ.1866 อันเป็นปีสำคัญในชีวิตเมื่อได้พบกับManet ทำให้ต้องผิดหวังกับCorot เมื่อCorot ไม่เห็นด้วยกับผลงานของPissarro ที่มีความคิดและเทคนิคของManet และCourbet อย่างเห็นได้ชัดเจนมากเกินไป

Pissarro มีจิตใจเป็นนักปฏิวัติศิลปะเต็มตัว การวาดภาพแบบเก่าตามหลักวิชาการเดิม ๆ นั้นเขาเห็นว่ามันบีบคั้นกันมากเกินไป เขากล่าวเสมอว่าพิพิธภัณฑณ์ลูฟวร์ควรจะถูกเผาทิ้งได้แล้ว ทางด้านการศึกษา Pissarro เคยเข้าเรียนใน Ecole des Beaux-Arts แต่ไม่พึงพอใจจึงย้ายไปที่อาเดอ ลีเออร์ ซุยอีส ณ สถานที่แห่งนี้ เขาได้พบกับจิตรกรหนุ่มหลายคน เช่น Monet และ Cezanne ทำให้ความคิดของเขาเริ่มเปลี่ยนไป คตินิยมของลัทธิ Impressionism เข้ามามีบทบาท เขาไปวาดภาพ ทิวทัศน์ตามหลักของพวก Impressionism และส่งเข้าแสดงงานศิลปกรรมแห่งชาติ แต่ถูกคัดออกเมื่อ ปี ค.ศ. 1859 ครั้นนำภาพเหล่านี้มาแสดงที่ Salon des Refuses กลับได้รับคำชมเชย ต่อมาผลงานของเขาเริ่มมีผู้นิยมชมชอบมากขึ้น โดยเฉพาะ Emile Zola นักประพันธ์ผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในยุคนั้น ให้ คำสรรเสริญอย่างยิ่ง

"The Stage Coach at Louveciennes" 1870, Camille Pissarro

Pissarro ชอบออกไปวาดภาพทิวทัศน์ตามชนบท เช่น ที่มอนด์ ฟูโคลท์ ในไร่ของเพื่อนจิตรกรชื่อ ลูโดวิก ปีเอต์ (Ludovic Piette) ระหว่างนี้ยังติดต่อกับ Monet Renoir และ Sisley อย่างสม่ำเสมอ ปลายปี ค.ศ. 1866 เขาตั้งกรากอยู่ที่ปองตัวส์ (Pontois) อันเป็นหมู่บ้านชนบทห่างจากปารีสราว 20 ไมล์ ชีวิตของ Pissarro เริ่มต้นพบกับความอดอยากยากแค้นและผิดหวัง ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ทอดทิ้งออกไปนอกบ้านวาดภาพทิวทัศน์ในละแวกนั้นอยู่เป็นประจำ ทำอยู่ไม่นาน เศรษฐกิจบังคับต้องนำผลงานมาจำหน่ายราคาถูก ๆ แก่นักค้าศิลปะแปร์ มาร์แตง (Pere Martin) เมื่อมีโอกาสตัวเมืองปารีส เขาชอบไปที่ คาเฟ่ เกอรับัวส์ (Café Guerbois) เพื่อพบปะสนทนาแลกเปลี่ยนทรรศนะ

ในหมู่เพื่อนฝูงศิลปิน Pissarro เป็นคนมีน้ำใจ สุภาพ และมีเสน่ห์เป็นที่ชื่นชอบแก่ศิลปินทั่วไป แม้แต่ Edgar Degas ผู้ถือตัวอย่างมาก

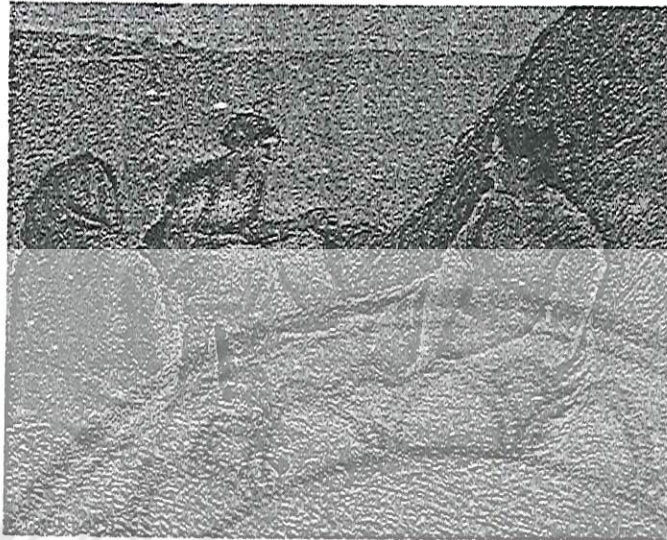
ปี ค.ศ. 1869 Pissarro มีภรรยาชื่อ จูลี เวลเลย์ (Julie Velley) จึงอพยพครอบครัวไปอยู่ที่ลูเวเซียนส์ (Louvenciennes) สถานที่แห่งนี้อยู่ก่อนไปทางภาคเหนือ ดังนั้นจึงมีหิมะปกคลุมหนาแน่นในฤดูหนาว ซึ่งเขาวาดภาพไว้หลายภาพ เมื่อสงคราม Franco-Prussian เกิดขึ้น (ค.ศ. 1870-1871) Pissarro อพยพลี้ภัยสงครามลงใต้ที่บริตตานี จากนั้นข้ามไปเกาะอังกฤษพำนักอยู่กับครอบครัวของภรรยาที่ลอนดอน เขาวาดภาพลอนดอนไว้หลายภาพด้วยกัน ในระหว่างนี้ได้รับจดหมายจากเพื่อนฝูงที่บ้านและห้องทำงานที่ลูเวเซียนส์ถูกทหาร Prussian กวาดทำลายเสียหายเรียบ รวมทั้งผลงานทั้งหมดด้วย

"Village Path" 1875, Camille Pissarro

เมื่อสงครามสงบลงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1871 เขาจึงเดินทางกลับฝรั่งเศส พำนักร่วมกับ Cezanne และกิโยแมง (Guillaumia) ที่ปองต์ัวส์ บุคคลทั้งสามต่างทำงานเคียงข้างกันให้อิทธิพลทางความคิดซึ่งกันและกัน Cezanne แนะนำ Pissarro ให้รู้จักกับแปร์ ตองกี (Pere Tanguy) นักค้าศิลปะคนทั้งสองต่างร่วมมือกัน กล่าวคือ Pissarro วาดภาพแลกกับสีและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากแปร์ ตองกี

การแสดงของกลุ่ม Impressionism แต่ละคร้ง Pissarro จะร่วมมือด้วยเป็นอย่างดี นอกจากนี้เขายังสนับสนุน Cezanne และกิโยแมงต่อกลุ่ม ให้รับผลงานของคนทั้งสองร่วมแสดงด้วย ปี ค.ศ. 1881 การดำรงชีวิตของ Pissarro ก่อนกระตือรือร้น เมื่อพ่อค้าศิลปะดู Durand-Ruel ซึ่งซื้องานของเขาไปเริ่มจำหน่ายภาพออก ดังนั้นในปี ค.ศ. 1883 จึงมีการจัดนิทรรศการผลงานส่วนตัวให้ แต่แล้วภาพที่แสดงกลับขายได้น้อยมากผิดความคาดหมาย

"Haymakers Resting" 1891, Pissarro

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา Pissarro ครุ่นคิดเสมอว่า ผลงานของตนไม่ดีเท่าที่ควร ดูอ่อนแอ และละเออะมาก ดังนั้น เขาจึงคิด โยกย้ายสถานที่อยู่ เพื่อว่าบางทีอาจช่วยให้พบกับบรรยากาศใหม่ๆ ทำให้จิตใจและงานดีขึ้น Pissarro ย้ายไปที่ออสนีย์ และย้ายไปที่อีรียอีก ส่วนปารีสนั้นนาน ๆ จึงจะเดินทางเข้าไปสักครั้งหนึ่งก็ต่อเมื่อนำภาพไปขาย ก็โยแมงผู้เป็นเพื่อนสนิทแนะนำให้รู้จักกับ Paul Signac (พอล ซีญัค) และ Signac แนะนำให้เขารู้จักกับ Seurat อีกต่อหนึ่ง ลัทธินีโอ- Impressionism ในเวลานั้นยังไม่เป็นที่รู้จักรวมทั้งวิธีการเขียนแต้มเป็นจุดของลัทธิด้วย เมื่อ Pissarro ได้รู้และเห็นวิธีการใหม่นี้ เขารู้สึกทันทีว่า นี่คือสิ่งที่เขาแสวงหาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น เขาเริ่มพยายาม สกัดความคิดเก่าของ Impressionism ที่ตั้งและหันเข้าหาสิ่งใหม่ทันที

ในปี ค.ศ. 1886 เป็นการแสดงครั้งที่ 8 และเป็นการแสดงครั้งสุดท้ายของกลุ่ม Impressionism นั้น Pissarro เชื้อเชิญ Seurat และ Signac เข้าร่วมแสดงด้วย โดยจัดห้องพิเศษให้ต่างหาก ในปีเดียวกันนี้เขาพบกับ Van Gogh ในระหว่างนั้น Van Gogh เพิ่งออกจากโรงพยาบาลประสาท และต้องการที่พึ่งพิง Pissarro อยากช่วยเหลือ แต่ภรรยาเกรงจะมีผลกระทบกระเทือนต่อลูก ๆ เขาจึงช่วยจัดการให้ไปอยู่ในอารักขาของ ดร. กาชต์ เพื่อคอยดูแลและพยาบาลอย่างใกล้ชิด เหตุที่ทั้ง Pissarro และหมอกาชต์ให้ความช่วยเหลือ Van Gogh อย่างดี เพราะทั้งสองตระหนักถึงความสามารถและความรักอย่างหลงใหลในศิลปะของ Van Gogh

บั้นปลายชีวิตของ Pissarro ประสบความสำเร็จ Theo น้องชาย Van Gogh ซึ่งเป็นพ่อค้า ศิลปะหัวก้าวหน้าในยุคนั้น จัดงานแสดงส่วนตัวให้ในปารีสเมื่อปี ค.ศ. 1890 ปี ค.ศ. 1892 Durand-Ruel จัดงานแสดงผลงานที่ทำมาตลอดชีวิตในให้แก่เขา ปี ค.ศ. 1895 นัยน์ตาเริ่มไม่ดี ทำให้ออกไปวาดภาพข้างนอกไม่ได้ เขาถึงแก่กรรมภายหลังจากล้มป่วยในระยะเวลาอันสั้นในปารีส

เอกสารอ้างอิง (Bibliography References)

- กำจร สุนพงษ์ศรี. (2530). ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก(History of Western Art). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชนจำกัด
- Thames and Hudson , A history of Painting -Sculpture –Architecture, Hartt 1988
- E.H.Gombrich , The story of Art, Phaidon Press Limited printed in Hong Kong 1995
- Marilyn Stokstad, Art History , Harry N. Abrams Inc. printed in France 1999.
- Francoise Cachin, Art of the 19th Century, Harry N. Abram Inc. printed in France 1999.

